

CON ONG

tuần báo không đời lập ra rít nửa

môn bài nhà nước cấp số 3716/TBIT/CHBCI

Số 22

10 tờ

Tuần lễ

từ 10-5

đến 17-5-68

Chủ tiệm : MINH VÕ

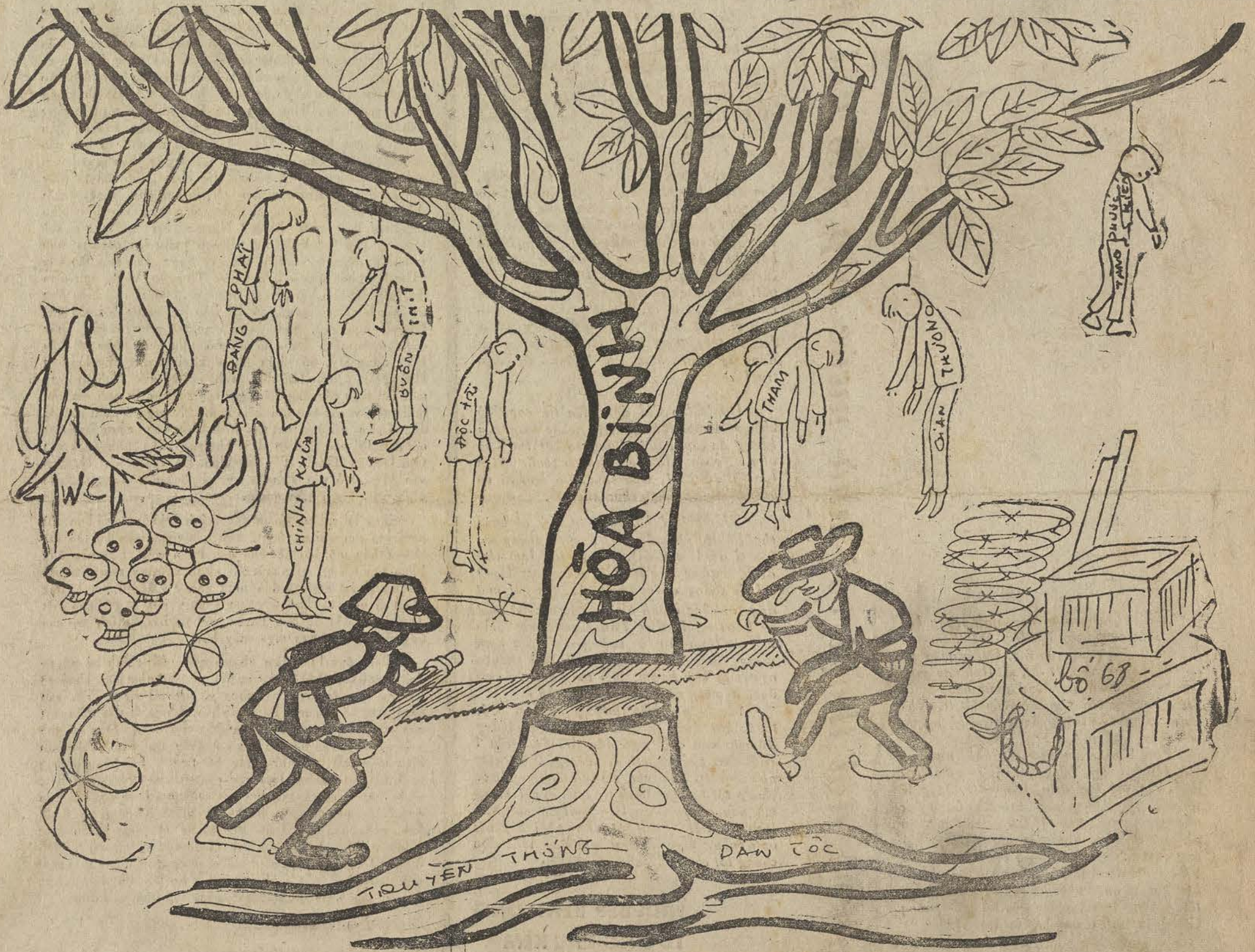
Đầu bếp : THƯƠNG SINH

CỬA TIỆM : 101 VÕ TÁNH SAIGON

ỐNG NÓI : 91.905

THƯƠNG ANH thuật

KHI CÁC TÁC GIẢNG HẠ TẢ MỬA VÕ TỰ DO

CON ONG BỊ ĐE DỌA

Những ngày gần đây, cũ bài vở đã bị kiểm duyệt gát gao. Anh em cầm bút đã rút hết 30% nghĩa khí để chỉ nói tới những điều không thể không nói. Sự dè dặt ấy vẫn đưa tới hậu quả bị thâm là bị đe dọa. Điện thoại, người nhà, thư từ, liên tiếp cứ âm ỉm đồ xuống. Chúng tôi lên tiếng phản kháng với đồng bào, với độc giả.

Bởi vì, chúng tôi không muốn đất nước này trở về chế độ bạo chúa như 10 năm

qua, chúng tôi không muốn thấy sự thối nát làm môi cho cộng sản, chúng tôi muốn thay kẻ hen nhất để bóc trần một số sự thật để đồng bào thấy, chính phủ thấy để cùng nhau xây dựng cho xứ sở sớm hùng cường.

Đến nay, thiện chí của chúng tôi đã bị từ chối. Tòa soạn bị dọa nạt bởi những kẻ điếc. Những kẻ không bao giờ chịu nghe lời phải và chỉ chực đâm đầu xuống hố suy vong. Chúng tôi muốn

giúp họ và giúp mình. Chúng tôi đã không được đối xử phải đạo.

Tuy nhiên, khi đã cầm ngòi bút trao phúng, chúng tôi đã can đảm bảo vệ, nhất định không để cho nó cong queo theo danh lợi. Chúng tôi nhất quyết không thối lui trước bạo lực. Trước chúng tôi có tổ quốc. Sau chúng tôi có đồng bào. Tin tưởng vào hào khí dân tộc tin tưởng vào hậu thuẫn của đồng bào, chúng tôi

nhất quyết tiếp tục tiến đi. Lời trang nhà sẽ dành cho kẻ trang nhà, Lời thơ tục dành riêng cho bọn thơ tục. Vật nào ra vật ấy. Người nào ra người ấy. Chúng tôi hy vọng những người có thiện chí hãy hỗ trợ tinh thần cho chúng tôi. Vận mệnh của CON ONG nằm trong tay của người sạch chữ không thể bị tiêu diệt bởi bọn vong nô được. Xin đặt hết niềm tin vào quý vị. Hãy giúp đỡ chúng tôi,

CÔNG BẰNG VÀ NHÂN ĐẠO

minh vô đôi thoại với nhà nước búp nhỏ đôi thoại với nhà bếp

Kể từ tháng này, học sinh trung học cũng sẽ học quân sự. Từ lớp Đệ Tam tới Đệ Nhất đều phải tập rảo. Đêm quân sự có liên hệ tới việc đi - hi, đi lính nay mai. Chúng chỉ quân sự, đồng phục quân sự có giá trị ngang với căn cước của lính. Nhà nước, cũng nên thông cảm và cho khám qua sức khoẻ các em!

Việc làm nhân đạo của nhà nước sẽ làm cho học sinh háng hái, nhà giáo vui lòng, cha mẹ học sinh thỏa chí. Đáng lẽ tôi đề nghị chuyện này lên Bộ Giáo dục nhưng tôi tưởng ông Bộ Giáo dục đang bận nhiều việc lắm, không lo nổi. Việc gì đó ông Cường Sinh đã nói rõ ở câu tiêu số 21)! Vây nhân danh là phụ huynh học sinh, tôi kêu gọi bộ quốc phòng bảo vệ con em chúng tôi. Chúng là mầm non của bộ quốc phòng. Chúng là linh tương lai của quý vị.

Một điểm khác cần lưu ý nữa là cái lệnh tổng động viên, Đa số học sinh chưa hiểu số phận mình ra sao với cái lệnh này. Chúng thờ vò, thờ ra, chẳng chịu học hành gì cả. Từ sau tết đến giờ, trông lại nó thật tội nghiệp. Ăn rồi chỉ lo đi làm giấy. Khai báo xe xin số, xin phiếu kiểm soát, xin giấy hãnh kiểm, xin đơn học quân sự... ngày nào chúng cũng chạy có cớ. Tội nghiệp. Vây yêu cầu nhà nước nhắc lại cho con nít biết cái thân phận được bảo đảm của chúng. Bây giờ, chúng chỉ tin Bộ quốc phòng thôi. Đừng tưởng chúng không có tinh thần. Chúng nó chống cộng ghê lắm. Do đó, nhà nước nên nghĩ kỹ và lo lắng cho chúng nhiều hơn. Xin cho khám sức khoẻ trước khi cho tập quân sự. Xin cho hiểu rõ luật động viên đối với học sinh. Chỉ có thế thôi. Nhà nước sẽ được hoan hô vì đã không bỏ quên nguyên tắc công bình và nhân đạo đối với trẻ nhỏ.

Kể từ ngày tướng râu kẽm «ngồi chơi xơi nước», Bép nhỏ tí có dịp viết về ông, đầu hót về ông. Nghĩ rằng, khi «đã nhường tất cả», đã «rửa tay treo kiếm», bằng lòng «ngồi chơi xơi nước», bằng lòng đóng vai trò cuối cùng của Trương Vô Kỵ, bẻ đao Đờ Long, liệng Ý Thiên kiếm, chụp lấy chiếc bút lông mềm, kẻ lông mày cho Triệu Minh thì viết về ông là hạt ngọc. Cho nên không viết.

Nay, nhân đọc tờ báo cu ly Newsweek (một đại tuần báo cu ly của bọn tài phiệt Wall Street, chuyên cây tiền viện trợ bắt nạt các lãnh tụ tiểu nhươc quốc), thấy người nghị sĩ Gruening tố cáo tướng râu kẽm luôn thuộc phiên lậu trong những năm 1963-1964 từ Ai Lao về Giao Chỉ. Bép Nhỏ dậy lên một nỗi bất bình. Cứ y hết mở rêu thân chào ấy, quý cụ ạ!

Phủ phó tổng thống đã mần ngay một quần «thông cáo minh xác». Phản ứng lạ và... hấp tấp quá. Việc chó gì phải minh xác với một thằng bần cớ Gruening. Tư tưởng của nó phát huy ở đâu thì mới sợ chứ nó phát huy tại ô đỉm Newsweek thì có chi lạ. Chúng ta đã chẳng từng tổng cõ bọn đỉm báo Newsweek khòit đất nước chúng ta sao?

Ngày xưa, hồi còn làm thủ tướng, bọn đỉm báo Mèo đã kể cho người Giao chỉ «cay» ông tướng râu kẽm nghe rằng, bà Kỳ và ông Kỳ vô một vũ trường nhót. Bà Kỳ đánh rơi chiếc nhẫn kim cương to tở bố. Quân hầu tá tướng chiếu đèn pin tìm cả đêm không thấy! Khỏi hai đếch chịu nổi. Bực thức giả nghe xong phì cười, vèn mồi lên cười tở tở. Kể tiều nhân lại tin có thật vì «Mỹ nó nói». Miệng Mỹ là ghê lắm. Rất có thể, miệng Mỹ «hăm»! Nhưng còn đáng sợ hơn... hăm. Là : hăm... cúp viện trợ!

Dân Giao Chỉ dần dần tin ông Kỳ không ăn cắp. Khi dân tin chắc ông Kỳ không ăn cắp, Mỹ lại tung ra cái tin «xa như đi vãng» là ông Kỳ buôn thuốc phiện lậu hồi 1963! Cha chả, tin hạ lưu và không hấp dẫn một chút xíu nào.

Theo Bép Nhỏ, đầu ông Kỳ có buôn thuốc phiện lậu năm 1963 cũng chẳng sao (cứ tí dụ là vậy đi). Xưa, còn làm thứ đĩnh trưởng ở đất Cối Kê, Lưu Bang chỉ là thằng cò lơ, rợu chè, tán gái mất dạy, ai cũng khinh bỉ. Ấy vậy mà khi phát cõ khởi nghĩa diệt Tần, Lưu Bang lại là một tốp lãnh tụ lý tưởng nhất của cách mạng. Luận anh hùng sao cứ kể chuyện người ta bay bướm, hay tán gái? Sao cứ đem đi vãng ra mà bới bèo tìm bọ?

Mẹ kiếp, nhiều thương nghị sĩ Mỹ, trước khi được tự do đầu lâu, khỏi thằng đả nấp một chỗ ngó đàn bà đi... cầu! Biết đâu chả có anh Gruening. Vây thì, nhờ anh tí, anh chó đờ Gruening. Nước chúng tôi lơ thơ lãnh tụ quá, có vài mạng mà nay các anh «xa lìa». mai các anh «xa lìa» thì tiết chúng tôi đến phải bốc các anh John, Mac, Ernest qua đây lãnh đạo chúng tôi cho xong cha nó chuyện.

NHÀ BẾP BỆNH ÔNG TƯỚNG RÂU KẼM MỘT PHÁT

Khi Nhà chữa xe đạp thành Giám đốc Chánh trị

Nhà sửa xe đạp Mai Văn Hàm vừa bỏ ra một số tiền to để mua «chức» Giám đốc chính trị ở nhật báo Tự Do. Ông Hàm mà làm Giám đốc chính trị thì quả danh từ chính trị ở cái xứ Giao Chỉ này đã bị lạm phát đến mức trầm trọng. Có lẽ ông Hàm tưởng mần chính trị cũng dần dần như vận lại cái tai hồng ở bánh xe đạp, hay khó hơn một chút là nhét vài viên bi xe đạp vào cái may... cho bánh xe quay cho êm. Lái Bò thấy ông Hàm quả là can đảm, can đảm hơn nhà xuất nhập cảng giàu bạc triệu, nhưng tính từng cắc là ông Hoàng kim Quy. Không biết ông Quy sẽ bỏ tiền ra cho tờ báo nào để mua chức Giám đốc chính trị nữa đây, hầu giật le với anh em đồng viện. Ở cái cõi đời nham nhở này, thấy thuyền đua thì lái cũng đua, chả lẽ hai ông Sung, Đính mần chữ báo, mà mình lại không có một tờ báo để nói lên tiếng nói của mình chăng? Nhưng lời nói của ai thì thiên hạ còn «tâm chương trích cú» chứ lời nói của ông Hàm thì được bao nhiêu hơi, vì thực ra mỗi lần ông Hàm lên phát biểu ý kiến trước Thượng Viện, người ta lấy làm khổ tâm hết sức, vì ông nói... đồ ai mà hiểu ông muốn nói cái giống gì, nó dài kéo kẹt như lời của ông Nguyễn ngọc Kỳ, nó bí hiểm «cao xa» như lời của Thầy số Nguyễn mạnh Báo, nó mơ hồ như lời Thầy tự điển Đào Đăng Vỹ, nó nhừa nhựa khối thuốc như lời ông Hoàng kim Quy. Thú thật, anh em ký giả Nghị trường mỗi lần thấy các ông trên giờ tay xin nói là anh em rầu rười ruột, vì các ông nói kém quá. Nhưng có điều khó là dù nói kém, cái ông trên còn hơn khối ông chưa bao giờ nói một lời nào ở diễn đàn Thượng Viện như Lâm Văn On, Lê Văn Thịnh, Tôn Thất Uẩn, Lê Văn Đờng, Nguyễn Văn Mân, Võ Văn Truyện v.v. các ông này xưng danh là Nghị gặt, Nghị biểu quyết.

Trở lại vai trò Giám đốc chánh trị của ông Hàm, thì người ta tìm mỗi con mắt, suốt bốn trang báo Tự Do, mà không thấy một bài nào của ông Hàm viết, bữa nào ông Hàm thử trở tài mần một bài «Lạp xường» xem trình độ chính trị của ông cao đến mức nào? Lái Bò tin là ông Hàm sẽ viết và không có sự «gà» của ông Phạm Việt Tuyền, vì nếu để ông Tuyền «gà» thì bài «chính trị» của ông sẽ thành bài «xa my» mấy hồi.

Thấy ông Hàm làm «hàm» giám đốc chính trị một tờ đại nhật báo, nhà «kéo cưa lừa xé, ông thợ nào khoe về ăn cơm vua, ông thợ nào thua về lục túi vợ». Trần Văn Quá cũng sẽ tìm một tờ nhật báo, bỏ ra ít tiền bán mặt cửa vụn để mua chức Giám đốc chánh trị. Duy có nhà «chấn hưng văn hóa cổ truyền» Trần thế Minh thì hãnh diện vì có cái họng lớn, ông hét tướng lên bằng những danh từ đao to, búa lớn, cóc cần phải có tờ báo nào hết, vả lại ông Minh cũng là nhà sửa xe đạp, nhưng yếu địa hơn ông Hàm, nên cóc dám bỏ bạc triệu ra để mua cái danh hào, và lại nếu ông Trần thế Minh mà làm Giám đốc chính trị một tờ báo, thì nhà Giám đốc chính trị họ Đờ ở tờ Q.T. dám đâm đầu xuống sông Hậu giang tự tử, vì một người «biết q.á nhiều» như họ Đờ mà đóng chức vụ với ông Trần thế Minh thì sống thế quái nào được.

Được choàng hoa hay được ăn trứng thối

Phái đoàn Dân Nghị Giao Chỉ sẽ lên đường đi Mỹ «giải độc dư luận». Khi chưa được chọn đi, ông nào cũng tìm mọi cách để đi cho được, ông được chọn đi thì hí hửng, ông bị ở lại thì cay cú và chọt mầy ông «số đồ trong cuộc rút thăm» là thế nọ, thế kia, không đủ khả năng, yếu tiếng Mèo, có ông Thượng như ông Hoàng thế Phiệt, thì lật tẩy cái liên danh nào đó đã cũng phải giờ trở «mở bát xem sắp ngựa»: ông Phiệt chẻ cái trở đó là dơ dáy, Lái Bò thấy vớ dơ dáy một cách hung hãn vì cay cú không được «trúng số» của ông Phiệt trong lúc «tở» anh em đồng viện ở Thượng Viện vậy, Lái Bò không biết «tài cán» và «khả năng» nói tiếng Mèo của ông Phiệt tới mức nào, cao hơn gót giày của chị Thượng Nguyễn Phước Đại bao nhiêu? Lời tố khổ của ông Phiệt khiến «uy tín» (nếu có) của ông xuống tới một mức thảm hại, vì người dân đói khổ này, thấy rõ ông đã tỏ ra «tranh ăn» hơn sự tranh đấu cho quyền lợi (?) của dân chúng.

Trở lại với các ông có «số đồ» được trúng kỳ rút thăm đi «giải độc» xứ Mèo, mầy trụ này sau khi vui (Xem tiếp trang 11)

**KHÁCH SÀI GÒN
MUA ĐÈ NGÔNG**

Saigon, ngày 27-4-1968
Kính gửi Ông Chủ Nhiệm,
Tuần báo CON ONG
Thưa Ông,

Chúng tôi là một số anh chị em công chức tòng sự tại Bộ Thanh Niên xin có đôi lời đạo đạt đến Ông Chủ Nhiệm, mong rằng khi xem hết lá thư chắc Ông Chủ Nhiệm cũng mũi lòng thương hại cho kiếp sống ngựa trâu của những người công chức thấp bé như chúng tôi dưới sự áp bức, chia rẽ của những người có chút quyền lực trong tay.

Sự việc xin trình bày như sau :
« Anh chị em chúng tôi tuân hành chỉ thị 1 hướng cấp nên vui vẻ cùng nhau tham gia huấn luyện quân sự 2 tuần lễ với phương tiện tự túc hàng ngày

Nhưng nếu việc làm tự túc mà tất cả mọi người từ lớn đến bé thì không nói làm gì, đằng này các vị tu to mặt lớn từ cấp Chánh Sự Vụ trở lên ăn uống do cơ quan đài thọ và thanh toán.

Cụ thể ngày 20-4-1968 toàn thể mọi người đều đi tập bắn tại TTHLQT - khởi hành hồi 7 giờ sáng với gần 10 xe lớn bé, trong đó có 1 chiếc xe trên chất đầy bánh mì, la ve, nước ngọt, đồ hộp v.v... anh em chúng tôi trông thấy thế khắp khởi mừng thầm là hôm nay chắc được cơ quan cho ăn uống sau bao ngày tự túc.

Đến trưa khi lệnh tạm nghỉ trưa để mọi người ăn trưa thì, hỡi ơi ! Một ông chức vị cỡ Giám Đốc có tên là... Biền tuyên bố cho mọi người đi ăn đến 13g tập hợp lại để tiếp tục tập bắn— Anh em chúng tôi chưng hửng với bao niềm hy vọng dù là một bữa ăn, nên có nhiều anh chị em vì lý do khác nên đành phải chịu đói chịu khát, trong lúc các ông

lớn bi bô cười nói bắt bộ hạ phục dịch cho các vị ăn trưa.

A quên, chúng tôi xin thưa là vị có tên là BIÊN [có 2 tên là KẾ và HOACH phụ tá] chắc chắn 100% chưa có một ngày lính (hay trốn lính cũng thế) mà sao lại đeo những *Ba Bông Mai Vàng* trên áo trông rất là hách làm các anh em CỬ XÊ và HLV chào cái rụp thật là oai ghê ! Ngoài cái lọ trên ra còn các vị to đầu cũng đua nịnh gọi là Đại úy nữa mới chết, làm cho ông BIÊN ta lại càng lên mặt với các anh em. thôi thì hồ hết đủ điều và một phần lấy le với mấy PHÚN trông sạch nước căn.

Sự việc trên làm anh chị em chúng tôi rất lấy làm bất mãn ứt ức muốn bỏ cuộc, song vì việc nước nên đành nhân nại tuân hành, nghĩ dù sao cũng còn có công luận nhất là các nhà báo không để nào làm ngơ khi sự việc đến tai họ.

Ngày nay sự việc thật đến tai Quý báo những sự việc trình bày trên, (xin nhấn mạnh thêm sự cậy quyền cậy thế, hà hiếp, khinh mạn mọi cấp nhân viên tại Tổng Nha Thanh Niên dù những người đó không thuộc dưới quyền chỉ huy của ông ta, vì ông ta cậy là em của Ông SÁU...) kính mong Ông Chủ Nhiệm xót thương cho kiếp sống ngựa trâu của những hạng công chức thấp cổ bé miệng chẳng may gặp những ông KẾ thì đời chúng tôi coi như là xui xẻo, mà vui lòng cho đăng trên Quý báo vào mục CA KÊ ĐÈ NGÔNG ngõ hầu may ra cảnh tỉnh được họ chăng ?

Vậy anh chị em chúng tôi Trăm Ngàn Lạy Ông Chủ Nhiệm xin vui lòng sửa chữa lại và đăng trên Quý Báo số gần nhất và tôi đại diện anh chị em xin cầu chúc Quý quyền an khang và Quý báo trường thọ,
Nay kính,

ĐẠI DIỆN

con ong cái kiến

(Tiếp theo trang 4)

mình vì được mang chuông đi đấm xứ người, nay lại có nhiều ông tỏ ý lo ngại, cái lo thứ nhất vì tiếng Mèo nói không rành, thứ hai là chạy chọt vay mượn nhiều nơi để đi Mèo sắm đồ đều không ai cho, thứ ba là có thể bị bọn phản cộng Mỹ cho ăn cà chua, trứng thối. Cái món cà chua, trứng thối này sủa là sẽ được dọn lên bàn mời các ông sơi sơi, đúng hơn là nó tống vào họng bắt các ông sơi, trông tượng khi cái trò đó xảy ra, nhiều ông sủa bu nó để lại, muốn rút tên ra, nhưng lại sợ anh em chúng nó thì mình nhất, bèn mặt liếc ba bảy cũng liếc, nhắm mắt đưa chân, đến đâu thì đến. Biết tay của mỳ ông sỏ đồ, mấy tay sỏ đen bèn đánh đòn tinh thần, bằng cách « đe dọa », nếu các anh đem chuông đi đấm, mà đấm không kêu, về đây là các anh bỏ mẹ với chúng tôi.

LÁI BÒ

HỘI - HỌA

Họa sư **VƯƠNG QUỐC ĐẠT** 17 năm kinh nghiệm Sư phạm chỉ dẫn. Nếu bạn nào có bằng Tú Tài II, Cử Nhân, hoặc trình độ Cao học, nên học Hội Họa làm phương tiện xã giao, một bí quyết chinh phục tình cảm thanh cao nhất của người Trí thức khi cần xuất ngoại.

Các vị phụ huynh, nếu thương con, em, nên chọn cho 1 nghề hợp ý thích, để tương lai có 1 nghề cao đẹp bảo đảm. Trai, gái, lớn, nhỏ, đều học được.

Độc đáo dạy **PHONG CẢNH** trên lâm sơn dầu, vẽ bằng Dao, bay (Painting Knife) của Anh, Mỹ và dạy Vẽ người, hoặc **CHÂN DUNG** vẽ trên giấy, vải, nhưng, gấm, lụa. Ngoài ra, còn lớp Hí họa, Trang Trí và đủ môn Họa Đông, tây, kim, cổ. Học phí 400 đồng mỗi tháng, mỗi tuần 9 giờ. Cam đoan : Bảo đảm thành tài 100% chắc chắn. Có khóa cấp tốc học tại nhà riêng Hội Trường Tương Lai số 531 bis, đường Lê Văn Duyệt, hoặc ở 89 đường Tô Hiến Thành, cạnh chợ Hòa Hưng, Saigon. Ghi tên Sáng, chiêu, tối, kể cả C.ú nhật. Khai giảng 12-2-68.

NHA THƯƠNG CẢNG SAIGON

DANH SÁCH THƯƠNG THUYỀN ĐẠI DƯƠNG VÀ VIÊN DUYÊN

DỰ ĐỊNH ĐIỀU ĐỘNG LÊN SAIGON TRONG TUẦN LỄ TỪ 4-5-68 ĐẾN 11-5-68

Số thứ tự	TÊN TÀU	Đại Diện Hãng Tàu	Thụ thác bốc dỡ	Hàng chuyên chở	Ngày đến Vũng Tàu	Nơi cập tại Saigon	Cước chu
1	LOYAL GARLANDS	Xuyen A	N.V.Tu	Đường	5-5-1968	Phao	
2	KASHIWIHAKU MARU	Rexco	U.T.S.	lĩnh tinh	5-5-1968	Cầu	
3	MADONNA	V.N.ĐDHH	C.Q.N.D	Gạo	6-5-1968	Phao	
4	FELIORITY	Hạp Sáng	Hạp Sang	lĩnh tinh	7-5-1968	Cầu	
5	KYOEI MARU	M.M.	S.T.I.C	— : —	8-5-1968	Cầu	
6	GALLE	Oceanic Tr.	V.V.Minh	— : —	4-5-1968	Cầu	
7	LEVEL	Rexco	Lê Thanh	Thịt đông	11-5-1968	Hàm Nghi	

Saigon, ngày 03 tháng 5 năm 1968
TRUNG TÁ GIÁM ĐỐC NHA THƯƠNG CẢNG SAIGON

Cả kê dê ngỗng

Thật may cho nước Giao Chỉ...

Xin có lời mừng cho nước Giao Chỉ... Nếu kỳ bầu tổng thống vừa rồi mà Trương đình Dzu thắng cử thì kế như là nước Giao Chỉ này mất nước. Nhưng lại có điều buồn là Trương đình Dzu được rất nhiều phiếu, thắng cả hai cụ Sửu và Hương.

Từ cách của Trương đình Dzu ra sao thì cả nước biết rồi. Kể ra con nư vì của Trương đình Dzu tự xưng là khuyến mà thì chỉ có khuyến mà mang nhục, chứ Trương đình Dzu đâu có mang nhục. Chó còn có nhiều chất trung thành. Ngựa còn nhớ tàu cù, dù cho « bao năm lê gót nơi quê người », thà ra, còn biết « tìm về tổ ấm » chứ con người Trương đình Dzu thật nhiều chất phản bội, vô trách nhiệm... Người như vậy mà ứng cử tổng thống thì quả thật đáng buồn cho nước Giao Chỉ.

Khi ông Phó Tổng Kỳ tuyên bố một câu ra ngoài là chính trị « khuyến mà thì phải nhốt ở trong chuồng », tưởng rằng câu này chỉ là một câu nói phiếm, nói để lấy tiếng cười vui của mấy anh nhà báo. Không ngờ bây giờ phải nhốt khuyến mà ở trong chuồng thật...

Trong những ngày biến cố Tết Mậu Thân, các ông Dúi Cui đã mời nhệ mấy ngài nguy hiểm cho tình hình, vào năm chơi soi nước, lấy có là báo đảm an ninh cho mấy ngài. Nà Cầu cũng có một phút bất bình như Hồ Thông Minh hay Trương đình Dzu thì Nà Cầu không có ý kiến. Nhưng với Âu trường Thanh thì Nà Cầu thấy rằng, đối với một người đã từng là yếu nhân của chính phủ, đã từng cộng tác vì được mời ra cộng tác, dù rằng không thành công trong việc ổn định kinh tế, đối xử như vậy. Nhà nước vẫn không đẹp. Tại sao không cắt vài ba nhân viên chìm, ngấm ngấm coi giữ, khi bắt quá tang một hành vi bán nước nào đó thì công bố liền cho quốc dân được biết, để giữ lấy cái danh chính, ngôn thuận. Vẫn biết là « phòng bệnh hơn chữa bệnh », nhưng Nà Cầu vẫn thấy... làm sao ấy l...

Đến bây giờ thì tôi đồng ý với nhà nước. Phải nhốt cả những « kẻ nội thù » lại, để yên tâm đánh đấm với Cộng Sản. Những tên thích huênh hoang tuyên bố láo với phóng viên ngoại quốc, chỉ mang lại cho Giao Chỉ những mối nhục ngàn đời...

Tại sao khi tuyên bố với phóng viên ngoại quốc, Trương đình Dzu lại chủ trương thành lập một chính phủ liên hiệp, nước Giao Chỉ trung lập và bắt tay với giải phóng miền Nam?... Theo ý tôi thì Dzu vẫn còn thêm muốn làm tổng thống cái nước này đây. Hân nghĩ rằng, ở Hoa Kỳ bây giờ, Bob Kennedy đang ở thế mạnh và hân muốn bám lấy, tuyên bố giống chủ trương của phe chủ hòa ở nước Cộng Hòa. Rồi nếu « người ta » thắng cử thì hân cũng nương theo đã giờ, « vùng dạy và tiến lên »...

Ồi, thật đúng là đồ khuyến mã l... Lúc nào cũng muốn có một sợi giây xích tròng vào cổ. Lúc nào cũng muốn có người cưỡi lên lưng. Kể sĩ yêu nước ở xứ này thấy tình trạng thế thâm của trí thức khổ nạn, chỉ còn đành thốt ra câu than: nước Giao Chỉ mà còn những thằng này thì không thể nào khá được l...

Đẹp quách cái Đài Tê Hát Vê En

Chuyện linh kinh về tiền bạc ở cái Đài Tê Hát Vê En đã có lần làm sôi nổi dư luận một dạo. Rồi câu chuyện cũng ờm đi, thật đúng với câu « để lâu cứ trâu hóa bùn ». Dân Giao Chỉ vốn dĩ giàu lòng tha thứ.

Tôi không phải là một kẻ quá khắt khe với một nghệ thuật vừa mới khai sinh. Nhưng không thể nào nhắm mắt làm ngơ với những cái công khai làm tổn hại tới tương lai của em, cháu, con dân Giao Chỉ. Thứ xét về những tiết mục chính mà Đài Tê Hát Vê En đang thực hiện. Đó là thông tin, giải trí, giáo dục. Về thông tin thì miễn bàn vì tin tức ở Đài Tê Hát Vê En có nhiên là phải chậm hơn báo chí và Đài Phát Thanh vì cái kỹ thuật rắc rối, nhiều khê. Chỉ cần xét ở giải trí và giáo dục.

Một vài cô ca sĩ hết những bài ca máy nước, một vài loạt tuồng cải lương mà tiếng người nhắc tuồng còn lớn hơn tiếng diễn viên, thử hỏi rằng có phải là giải trí hay không?... Đó là chưa nói tới những tên hề rẻ tiền như Tùng Lâm, Phi Thoàng, Thanh Việt v.v... làm như bần cả đầu óc những trẻ thơ. Nà Cầu đã được coi một vở hài kịch trong một chương trình tạp lục, có lời đối thoại như thế này :

— Mày nằm bên cạnh vợ, mày thấy thế nào?...

— Ôi trời, tao bần.. Bần ngang, bần dọc, bần lên, bần xuống. Bần sướng quá, tao cứ rên lên... Thì ta tao nằm mơ thấy tao đang ở chiến trường...

Tôi bực mình, buông ra một tiếng chửi thề. Chung quanh vài tiếng cười lên hô hô. Những cái giải trí bần tiện ấy, không thể nào để cho ngang nhiên đầu độc mọi người. Tôi không phải là một kẻ đạo đức giả, cũng nhiều tính xấu, cũng hủ hóa, cũng nói tục, chửi thề mà thứ thực là chịu không nổi.

Các 3 và các cậu xưởng ngôn vèa, hình như cũng vì cái bả bối của đài Tê Hát Vê En, và cũng có thái độ sống chết mặt bầy. Thông tin, giải trí, giáo dục... ôi, thật là

mĩa mai. Một nhân vật lịch sử mà đọc sai cả tên, Đoàn Như Hải, đọc ra là Đoàn Như Hải. Có một buổi tối của chương trình tiếng nói lính, Nà Cầu còn nghe một ông quan có cái tên ở ngược áo TRI, đọc câu « tình vì dân, động vì binh ». Vợ của tôi không hiểu muốn được giảng nghĩa nên tôi khê khê.

— À, « tình vì dân, động vì binh » có nghĩa là lúc nào đi tìm ái tình là thì mặc quần áo xi vìn, còn khi nào động như là đấm đá... v.v... thì mặc quần áo nhà binh. Có thể mà cũng không hiểu, thật ngu quá l...

Đấy là những câu mà Nà Cầu còn có thể giảng nghĩa được. Nếu chưa đẹp quách cái Đài Tê Hát Vê En, sợ rằng thế hệ con cháu, học địa lý và Sử ký nước Giao Chỉ bằng vô tuyên truyền hình, nhứt hết cả chí khí chiến đấu vì đã được « giáo dục » rằng nước Giao Chỉ phía Bắc giáp nước Việt Nam Dân Chủ Cộng Hòa.

Ông Thủ Lộc hại ông Bộ Long

Vụ chia tay giữa ông Bộ Long và chị em taj sao mà âu sầu, thâm đạm, ôi cái cảnh biệt ly sao mà buồn vậy. Trước khi chia tay ra về, ông Bộ Long còn có nhà ý mời chị em ta uống một ly nước trà thanh đạm. Chị em ta đã từ chối. Nước trà của ông Bộ Long không phải là « Saigon tea » và ông Bộ Long không phải là những chàng Từ Hải người

nước bạn, mua nụ cười bằng giá một trăm sáu chục đồng.

Tại sao lại có cái cảnh buồn thiu như vậy. Chỉ vì ông Bộ Long đã trình trọng tuyên bố :

— Xin chị em đừng mơ tưởng tới vụ vũ trường và Snack bar mở cửa lại. Đóng là đóng luôn. Chị em nên kiếm một nghề khác mà làm ăn đi thôi.

Rồi ông Bộ Long, nhân danh là đứng đầu dân lao động, kể ra hàng tá nghề. Nào nghề thợ may, thợ máy, tài xế v.v... và cuối cùng là nghề làm lính đàn bà, hay gia nhập đảng Dúi Cui. Khuôn mặt chị em ta phảng phất nhiều nét ngậm ngùi, « năng chia nửa bái, chiều rồi ».

Tưởng lời ông Bộ Long nói ra là chắc như đinh đóng cột, chị em ta không còn mơ tưởng tới ngày chiêu hồi vũ trường, sê nách.

Thợ kèn về bán kèn. Chị em ta về nhuộm hết áo màu, định « khoát áo màu đen là màu dân tộc ». Các cơ quan hướng nghiệp của nhà nước bận tít tít lo kiếm nghề cho chị em ta. Không ngờ, một buổi sáng, một cơn mưa đầu mùa trút cả hàng tấn nước từ trên trời đổ xuống chị em ta lại nhận được tin mừng : vũ trường và snack bar lại được ông Thủ Lộc ký giấy cho mở lại.

Ấy thế là khi cơn mưa vừa tạnh, dân Saigon lại nô nức

Nên đánh bỏ mẹ mấy thằng phóng viên ngoại quốc

Tôi vốn ghét mấy thằng nhà báo Mỹ. Có lẽ tại vì chúng nó kiếm nhiều tiền hơn mình. Có lẽ cũng tại vì chúng nó hay tự tôn, tự đại, khi phỏng vấn ông lớn của Giao Chỉ thường yêu cầu ông lớn ấy trả lời

bằng tiếng nước chúng nó. Vì vậy, một ngày ở Tân sơn nhất, thấy một ông quân cảnh Giao chỉ khệch một tên nhà báo Mỹ một cái báng súng, tôi khoái quá, chạy lại bắt tay ông quân cảnh một phát và khoe : bạn làm vậy phải lắm, nước mình đâu có phải để chúng nó muốn xông xáo vào đâu cũng được.

Mấy thằng nhà báo Mỹ thường lợi dụng cái tự do ngôn luận của Hoa Kỳ, bôi nhọ những vị nguyên thủ quốc gia của các nước bạn. Như vụ Thái Lan vừa rồi, một thằng nhà báo Mỹ dám « phê bình » quốc vương Thái Lan là thô để, không dám đi tới những vùng có Cộng Sản. Tức thì phản ứng của báo chí và dân chúng Thái Lan bùng sôi nổi làm cho Bộ Ngoại Giao Mèo và toà Đại sứ Mèo phải xin lỗi chối chết.

Bây giờ lại thêm một vụ nữa có liên quan tới đất nước Giao chỉ nhà mình. Trong một bài báo, một thằng nhà báo Mèo dám viết rằng ông Phó Tổng nhà mình đi buôn thuộc phiện lậu ở bên... Lào. Nó còn kể rành mạch rành trong nhiều phi vụ phạt Bắc, lúc trở về, ông phó Tổng đã lái phi cơ hạ cánh xuống nước... Lào để chờ thuộc phiện. Ôi, đất nước Giao chỉ bị thiên hạ coi thường, coi khinh đến thế hay sao ?...

Những người chỉ cần biết rất sơ đẳng về luật hàng không cũng không thể nào tin được câu chuyện đó. Làm như ở trên trời muốn bay cao bao nhiêu cũng được, muốn lái tới đâu thì lái, thứ nhất lại khác biên giới, từ nước nọ sang nước kia. Nếu mà xâm nhập vào không phận nước khác dễ dàng như vậy thì Mig của Cộng Sản, chúng nó đã quần nát cái đất Saigon này rồi... Những phi vụ phạt Bắc, là được kiểm soát gắt gao, báo cáo vị trí từng phút, từng năm phút, chạm liên lạc một chút là kể như đi đứt, việc « đi đến nơi, về đến chốn » hết cả vào sự rủi may. Thằng nhà báo Mèo ôn con ấy đã vô trách nhiệm, bịa đặt một chuyện thật ấu trĩ, làm xấu lây cho cả nước Mèo. Tôi đề nghị với thằng chủ nhiệm cần phải báo ban, dạy dỗ thằng nhóc ấy nhiều hơn.
 (Xem tiếp trang 8)

THƯƠNG ANH

**Một võ sĩ phong lưu mã thượng đặng
nọc hai đại võ sĩ Trương Lương Thiện
Trương Kim Cù của hai lò
Cao Đài Hòa Hảo**

Võ sĩ già với bộ ngực ô mê ga Trần văn Đổ tuyên bố với nhật trình La Gazette de Lausanne một câu (nhiều câu nhưng chỉ có một câu đáng đồng cơm bát gạo thôi) có ý xếp hai lò Cao Đài, Hòa Hảo ngang với lò Bình Xuyên (Ghi chú thật kỹ : Sở dĩ không gọi là giáo phái vì chúng tôi viết về đấu võ phải gọi võ sĩ này ở lò nọ lò kia v.v. Đây là danh từ chuyên môn, xin ông Thiện, ông Cù đừng phân đối và cách chức chúng tôi). Nên bèn xảy ra một sự ứnh tay ba giữa võ sĩ Trần văn Đổ lò Nhà Nước và hai võ sĩ Trương Lương Thiện, Trương Kim Cù lò Cao Đài và Hòa Hảo.

Trước hết, lưỡng Trương đầu lực phóng ra một cú đá móc "Trần văn Đổ là chú Trần Lệ Xuân nên bênh Ngô đình Diệm miệt thị các giáo phái miền Nam". Lưỡng Trương võ sĩ đã cù một phát không cười tuy võ sĩ đệ nhị Trương có cái Kim đề Cù. Ông Diệm có thương gì ông võ sĩ Đổ. Lò Caravelle bị lò Ngô Đình chơi ra sao, các võ sĩ lò Hòa Hảo, Cao Đài đã rõ. Ngô Đình Diệm đã chết. Trần văn Đổ bênh người chết để ăn cái giải gì? Võ sĩ Đổ chỉ muốn phóng một cú đâm huê dạng để diễn tả một thực trạng bi đát của thập nhị sứ quân tiền 1954. Nó như vậy. Chua chát vậy đó. Biết gặp phản ứng mà vẫn phải so găng. Một võ sĩ phong lưu mã thượng khi thượng đài chính trị là phải đâm như vậy. Lịch sử sẽ ca ngợi trái đấm của võ sĩ già Trần văn Đổ.

KHI TÁC GIẢNG THƯỢNG THỔ NỔI GIẬN

NHỜ NGƯỜI PHỤ TRÁCH CẦU TRƯỜNG.— Tuần này, không có trận đấu nào ra hồn. Thứ nhất hội Thượng Thổ mất một hữu vệ khét tiếng với cặp đũa bất hủ là hữu vệ Phan Nguyệt Minh. Phải biết, khi Thượng Thổ dựng Nhà Nước, các cầu thủ Sáu Lèo, Lê Nguyễn Khang mang bóng vào tận vùng cấm địa của Thượng Thổ mà đánh hoa mắt với lối chơi « trường túc » hai chân như một rất sung đồng của hữu vệ, tả vệ Phan Nguyệt Minh, Nguyễn Phước Đại. Và đã chạy về đất nhà, ngồi thờ rốc như cầu thủ Sáu Lèo. Nay hữu vệ Phan Nguyệt Minh qua Mèo đá banh trong hội tuyển Thượng Thổ Hạ Tả. Thượng Thổ mất cái thể « bất tri lao » nên không đá banh. Và Hạ Tả thì mất một đại dân biểu Mặc Giao nên đâm đá sợ... lạc « giờ », thiếu chất Hố Nai khó làm bàn nôi. Nên cũng thôi. Lấp vào khoảng giữa nghề, giữa ngáy mồm miệng, chân tay, Thượng Thổ a dua mí lỵ Hạ Tả làm một phát... tác giảng Ân Độ nổi giận giáng ông già hom hèm Trần văn Đổ những phát không huê dạng tí nào, rất... « đờ ma gô đi ». Động thời, các ông tác giảng hỏi thăm sở Tội Hót và Nịnh. Cầu trường, do đó, vắng hoe. Kỳ giả thể thao chỉ còn cách phê thuật trận mùa vô mồm tự do của quý đấng Thượng Thổ, Hạ Tả.

Những cú mị dân của tác giảng hai lò Thượng Thổ Hạ Tả

Thoạt tiên, tác giảng Lê văn Thịnh (lò Thượng Thổ) nhảy lên « rinh » đâm đá loạn xạ ngẫu nhiên nhiều vô sĩ của lò Thượng Thổ ngứa ngáy mồm miệng. Thế là đánh bốc biến thành đánh vô... hội chợ. Tác giảng Hoàng thế Phiệt tung hai cái lợc bình thời Khang Hy, nhảy lên đá một phát võ cả hai rồi cười hề hề :

— Đờ cồ, dờ cồ ! Cắn đập bẻ nó đi. Trần văn Đổ là thứ võ sĩ ngoại giao dờ cồ, nên mời hẳn về vui thú điền viên. Làm thầy thuốc là tốt nhất, nếu làm lãn, hẳn giết một người thôi chứ làm chính trị làm lãn, hẳn sẽ giết cả nước ! Đờ tác giảng chúng ta hú hét gọi khí và đờ hơi trong rừng xanh chính trị.

Tác giảng Phạm Nam Sách nhảy vèo một cú lên rinh, suýt tụt giày xanh tuya khiến nữ chúa rừng xanh Nguyễn Phước Đại quay mặt đi chỗ khác. Phạm Nam Sách gồng nân bập thật :

- Ái ài, có ta đây !
- Rồi ca bài :
- Ô ể căng ga xì ê rô.. ô ể sáng tê lờ cồ.
- Tác giảng Trần văn Ký đấm trống miệng ở dưới.
- Chát chát chình x n chát chát xin...
- Và gáy kiêu tác giảng gọi gà :
- Cù cú cù cù...
- Tác giảng Sách khoái tí đi bài mai hoa quyền nhập nội, dọa võ sĩ Đổ :

— Nè võ sĩ Đổ. Đáng lẽ chỗ của ta là chỗ của người. Vì người giỏi hơn ta mà dân lại ngu nên người bị đút cái Tay Năm Tay. Nay ta thấy người hom hèm, ốm yếu, ta đề nghị người ở rơ lui để cho con nít nó làm ngoại giao.

Hân hoan vì lò mình nhiều võ sĩ tài ba, tác giảng Lê tấn Bửu, tác giảng Kỷ rồi tác giảng Quá, tác giảng Bùi văn Giải nhảy một lượt lên « rinh » quần bộ xuong cách trí Trần văn Đổ. Ông tác giảng Giải có ngón... giải rút rất thần sầu. Nhưng trận võ hội chợ của những tác giảng Giao, Chỉ không có hồi kết thúc. Vì Gorille Trần Thế Minh, tay vũ sĩ vai u thật bấp nhất của Thượng Thổ không chịu lên đài.

Nổi giận tôi hót và nịnh

Võ sĩ Đổ rất đáng toát mồ hôi. Lò Thượng Thổ có nhiều võ. Xứ dụng lác lác có võ sĩ Mai văn Hàm đương kim giám đốc chính trị báo Tự Do (thợ sửa xe đạp mà làm chính trị thì tuyệt cú mèo); xứ dụng võ Đại Đoàn kết xuống đường biểu diễn gây gộc Hố Nai có võ sĩ Nguyễn gia Hiến, xứ dụng võ Đại Việt có võ sĩ Nguyễn văn Ngái; xứ dụng võ thổ có võ sĩ Võng A Sáng

xứ dụng võ Duy Tân có võ sĩ Thái Lăng Nghiêm vẫn vẫn... Đặc biệt miếng « kim kê áp oán » của nữ võ sĩ Phan Nguyệt Minh. Như thế, võ sĩ Trần văn Đổ sức mảy mà dịch lại, Xin chào thua đi, bon papa ! Người quân tử không thể dịch nổi lũ tiểu nhân mị dân, bon papa !

Lại nói về hiệp nhì, tác giảng Vũ minh Trần với ngón võ Bông Huệ sài lác lác của hãng Vĩnh Lợi nhảy lên « rinh ». Chiếc lác lác nhân hiệu Minh Tân rút nhanh như điện xẹt, giống hệt cao bồi... Vườn Chuối. Chỉ tiếc lác lác rơi cái keng. Tác giảng Vũ minh Trần câu sườn heo, nhất lên, phang vào đầu võ sĩ Kinh Tế một phát, võ sĩ Lao Động một phát.

Thấy tác giảng Trần đạo đức thấy mẹ, tác giảng Lê văn Thịnh bèn lên xin lỗi vì đã biểu diễn vô mồm hơi bản vì vắng nhiều nước miếng. Cuối cùng tác giảng Hoàng Thế Phiệt nổi giận hòa đàm ở Paris, nổi giận Tội Hót và Nịnh không chịu mời các dân làng bẹp biều điền 36 kiêu hít tở phe trên Tội Hót và Nịnh cho nó đủ lệ bộ giáo dục... tứ đồ tương.

Phê bình

Trận võ hội chợ này mệnh danh là võ mị dân. Khi tôi viết đến đây, Vem nó lại pháo kích lung tung beng vào Saigon. Tôi nghĩ, vì muốn nuốt trôi 100 xin một tháng, người ta phải bày ra cái trò hành hạ chính phủ để tỏ cho dân biết người ta hách lăm, dám ăn dám nói lăm. Mị dân ra mặt. Đờng có vì hai đoàn thể mà a dua nghe chưa? Mý nó hút thuốc lá lờ huê bình với Vem, không thấy một tác giảng nào nổi giận. Sao lạ thế? Có giới chơi Mỹ đi. Hay lại qua bên la liếm đờ về nói phét. Khi đất nước lâm nguy, Thượng Thổ, Hạ Tả kéo nhau xuất ngoại. Đã không lấy làm một sự diêm nhục, còn lên mặt đá gà nhà sao? Kỳ sau sẽ nói về những tác giảng hạ tá.

THƯƠNG ANH

HÃY TÌM ĐỌC :

VĂN ĐỀ số 11

- Viễn tượng hòa bình và văn đề ý thức hệ.
- Những bài khác của Túy Hồng, Nguyễn thị Hoàng, Nguyễn Sĩ Tế, Mai Thảo, Thanh Tâm Tuyền, Viên Linh, Bình Nguyên Lộc, Phạm Đình Chương, Cung Tích Biền, Vũ Khắc Khoan.

Đã phát hành khắp nơi.

Tạp chí của tri thức «not for rent»

Ve Chai

MỘT NHẬT BÁO TRONG MỘT TUẦN BÁO MỘT NƯỚC TRONG MỘT NƯỚC

Tuần báo Con Ong đòi quyền đi Paris Phước Thiện để thương cảng chân hạ cảng tay mí Vem

■ Nền Chống Cộng quốc ngoại thiếu cái trồng bắt chó và Cộng Sản của Nã cầu

⊙ Với Thập Nguyên đầu võ miệng, Xuân Thủy của Vem chỉ là là thằng con nít

SAIGON.— Khi chúng tôi ngồi viết bài này. Bộ Ngoại Giao đang ới ới gọi các nhật báo tới Bộ lấy giấy tờ gì đó về đề nghị cứu một phát gửi phái viên qua Paris. Bởi vì rằng thì là Mèo và Vem đã ở kê chọn Paris làm địa điểm hội nghị sơ bộ.

Nghe nói, những tờ báo nặng ký ở Sài Gòn sẽ gửi phái viên qua Paris theo rồi các buổi hội để mần những phát trường tuật, lên to đây đả, phốp pháp. Và viết bằng tiếng Pháp.

Trong khi đó, các chính khứa cũng rần rộ chuyện qua Paris. Đặc biệt, mấy ông chủ nhật báo chẳng chống Cộng một tí nào cũng tập tễnh ra đi ăn có trong phái đoàn do Bộ Thông Tin cử sang Paris để làm hậu thuẫn cho... Việt Nam Cộng Hòa.

Nhưng không ai nói gì tới tuần

LÊ HUY LINH VŨ CHÀO THUA MINH ĐĂNG KHÁNH

SAIGON.— Thế là đã «phi nĩ» vụ «Hạ cánh» Lê Huy Linh Vũ bắt tay Minh Đăng Khánh, bằng lòng chịu mọi điều kiện của Minh Đăng Khánh. Biết điều hơn, Lê Huy Linh Vũ còn nhớ Minh Đăng Khánh mời Thương Sinh tới... thông cảm. (Mặc dù, Thương Sinh chẳng biết con mẹ gì. Từ 20 hôm nay, hẳn ốm tương đả chết). Thôi, Con Ong bỏ qua và hoan hỉ chào mừng vụ thông cảm văn nghệ này.

Nghe nói, bản quyền «Hạ Cánh», Lê Huy Linh Vũ sẽ trả hết Minh Đăng Khánh. Và Khánh sẽ dùng một nửa cho vợ con, một nửa biểu đồng bào nạn nhân chiến cuộc. Chúng tôi hy vọng, trong tương lai, sẽ không còn vụ đạo văn nào xảy ra nữa.

GIỮA THƯƠNG SINH VÀ TÔ KIỀU NGÂN

Vì vụ «Hạ Cánh», ban Kiến Càng đã hiểu lầm Tô Kiều Ngân và «cần» Ngân hai phát. Tô Kiều Ngân đã tìm Thương Sinh ốm suốt chết từ 20 hôm nay, không ngó ngang gì tới Con Ong. Tô Kiều Ngân đã hết trách cá nhân Thương Sinh. Họ đã gần gũi nhau. Nhân danh chủ bút, Thương Sinh nhận lỗi... hiểu lầm. Có lẽ, sẽ phải có một cuộc đốp hít giữa các nhà văn quân đội trong cực lâm lý chiến mĩ các thợ viết dân sự mất, các cụ ạ! Cứ có lý xị, vắng tục âm ý là thân nhau liền.

áo chống Cộng lỳn và manh và dai dẳng nhất thế giới là tuần báo CON ONG. Thiết tưởng, có chọn người đi Paris thì nên chọn người cho nó ra cái hồn người. Paris không phải là Đại Hàn mà ba xị, ba tú, qua đó xờ xoang; chơi quýt nhà thỏ như ông Ngô Công... (Phái viên me đông ló). Chính phủ nên thân trọng chuyển cử người qua Paris Phứa này. Qua đó đề chống Cộng thật hực chứ đừng qua đề mua xú chiêng, xì líp và thuốc chơi lâu.

Vậy thì, chúng tôi nghĩ, nhà nước nên đưa tuần báo Con Ong sang Paris chống Cộng. Chúng tôi chỉ xin đi 3 người thôi. Bức chân xuống Paris hôm trước là hôm sau kiểu bào ta ở Paris sẽ có ngay tuần báo Con Ong đọc bằng sướng. Không phải nói phét chứ với sự đầu võ miệng của Thập Nguyên, Xuân Thủy của Vem chỉ là thằng con nít.

Nền chống Cộng của nước ta

ở quốc ngoại có khí yếu. Vì thiếu cái trồng bắt chó và Cộng Sản của Nã Cầu. Tuần báo Con Ong rất muốn qua Paris. Chỉ tiếc anh em trên rặng dưới khổ. Chống Cộng và chống tham nhũng mĩ lý bang ban thì có ngày như đôn, được sống nghèo đã là phúc lắm rồi.

Nếu nhà nước chọn người đi Paris để trình diện thì chúng tôi xin chào thua. Nhưng nếu chọn người sang đầu tranh tư tưởng, chúng tôi đề nghị nên mời có Thập Thành Có này có Thậpathnisne, tụi Vem hít phải có cũng «hâm» mũi mà tụi Mèo hít phải có cũng mất lập trường, rất có lợi cho ta. Yêu cầu nhà nước đừng uống tiền mời mấy anh chính khứa. Và nhớ rằng, muốn phá Mèo và Vem hút thuốc lá là huê bình, ngoài Con Ong, đả anh nào làm nổi. Vậy nên mời chúng tôi một quã... phước thiện

Chính Khứa tổng trấn hiên ngang giao duyên cùng bà chị Việt Tè để làm sống lại nền báo chí cóc nhái ếch trong

□ Khi con trần quán chết một thiếu nữ mần 8 cột trang nhứt
* Tổng Trấn đã tự rủa sự nghiệp bằng «ô đờ... viết tè» khi cho thuê mớng sét Thời Loạn

VĂN HÀO NGUYỄN ĐÌNH TOÀN ĐÃ ĐẦU QUÂN VÀO BINH CHỮNG HOA TÌNH THƯƠNG

SAIGON.— Nguyễn đình Toàn, đại văn hào Giao Chỉ đã đầu quân vào binh chủng... Hoa Tình Thương, một binh chủng huê mỹ nhất hôm nay.

Nghe nói, nhà thơ Thái Thủy khó núp ở Đài phát Thanh quá vì ông Tổng Giám Đốc đã không «che chở» cho người có công với Đài Saigon từ 10 năm nay là Nguyễn Đình Toàn thì sức mảy mà «che chở» cho Thái Thủy. «Đàn tiên chi giao bất khả vong» Khi con người phú quý, bạn bè nào có nghĩa gì. Luộc được mảy thì ông cứ luộc. Hóa cho nên Thái Thủy và một số quý vị được hoàn hồi ký ở Đài Saigon sẽ radi.

Sẽ ra đi hết. Khi một tên nhà văn lao phôi Nguyễn đình Toàn phải đi Quang Trung, được xếp vào đơn vị chiến đấu (Nhờ văn hào Nguyễn mạnh Côn sợ Toàn tập một ngày sẽ chết, uống đi một tình hoa của xứ sở, xin về binh chủng Hoa Tình Thương) thì các anh sẽ phải đi hết cácanh không đi thì chúng tôi sẽ làm công việc rất hèn là tố cáo các anh lãnh tiền của phú lĩt tiêu đờ.

SAIGON.— Ai cũng biết, sau vụ Vem tổng đốt nhà giết người, các chính khứa lần lần tự lột xác để chống Cộng có xờ xoang hẳn hơi chứ không chống bằng... lười nữa. Nhà chính khứa Tổng Trấn cũng lột xác. Sau khi «lúa» mớng thương thổ trong liên danh «Mặt mũi», Tổng Trấn buồn lắm. Thấy bà chị Việt Tè phốp pháp sự đời của bà chị không đen như sự nghiệp mình. Tổng Trấn bèn lột xác bằng cách bung tờ Thời Loạn để làm... đi đực. Tức là cho bà chị Việt Tè thuê mớng sét.

Bà chị Việt Tè, cả nước đều biết, có một nghệ thuật làm báo rất hay là xờ số máy may và tặng tranh cò, cua, tôm, cá, cóc nhái, ếch ương. Khi nhà tướng Đờ Mậu làm văn hóa, báo của bà chị Việt Tè bị phọc mề bu tích. Bà chị cay cú lắm. Nghĩ hàng 36 kiêu, chỉ tiếc quá già nua, không còn duyên... ra báo. Nên gặp Tổng Trấn, bà chị hỏi xuân, hôn chính khứa Thời Loạn chùn chụt.

Nhà báo Thương Sinh xuống tóc lần thứ 2 để phản đối Mèo hút thuốc lá huê bình với Vem

SAIGON.— Nhà báo Thương Sinh lại vừa làm một phát xuống tóc vào trưa ngày 4-5-1968. Nhận thấy, Mèo hiên ngang và đơ đơ phương nói chuyện hòa đàm với Vem, qua mặt Giao Chỉ không cần bốp còi mà chẳng thấy một chính khứa... lên tiếng — trừ phó tổng thống râu kẽm chửi các anh Jean, các Jack — Thương Sinh lấy làm một sự quốc sỉ quá.

Thương Thổ và Hạ Tả lo đả đả chính quyền lấy le mí dân, mĩ dân ra mặt. Đảca có anh nào tỏ thái độ. Các đoàn thể chống Cộng ở đây cũng câm như hến. Chẳng có vị nào tuyệt thực hay tự thiêu cả. Do đó, nhà báo Thương Sinh đã tự động xuống tóc để phản đối Mèo hút thuốc lá huê bình với Vem.

Phái viên của UPI hỏi Thương Sinh «Ông có biết là bộ tóc cánh phượng của ông phó đi cũng chẳng đi tới đâu không», Thương Sinh đáp «Biết chứ, với bọn Mỹ kiêu căng, phách lối cỡ anh em nhà

Kennedy hay chó má cỡ Gruening và bọn Newsweek thì có đả cha bới ông các anh mà chửi cũng chả đi đến đâu nữa là xuống tóc. Nhưng sự xuống tóc của tôi không phải để cho Mỹ biết tới mà để cho người Giao Chỉ lấy lại sự liên sỉ đã bị mất từ lâu, từ ngày Mỹ qua đây».

Thực ra, vì bỏ nhà đi phiêu hốt, không mang ống xấy đi được rên nhà báo Thương Sinh bắt buộc phải xuống tóc.

thập thành trả lời bạn đọc

MA CỎ (Chú Ía)!— À, Ma Cỏ đây à? Nhớ lắm chứ, nhớ thuở anh dẫn mối cho Thập Thành ấy mà. Ồ, đừng có khóc. Thập Thành đóng kịch hay khốc lắm, nước mắt cứ như nước cống ấy anh ơi! Phím mà Thập Thành sắp đóng sẽ là «Tứ Chử là đến Chuồng Chó». Đã gửi tặng anh một cái áo đi mưa.

TỬ BÀ (Chuồng Chó).— Chị đi Tây về mùa này hợp lắm đấy. Sắp có hội nghị sơ bộ hút thuốc lá huê bình giữa Vem và Mèo, chị qua đây sẽ rộn ràng lắm. Em sẽ gửi tặng chị tấm ảnh mới nhất của em.

NO HAIR (Vườn Lài).— Tại sao em lại công kích cái sự chị trả lời bạn đọc tuần báo Con Ong? Nghe của chị là vậy.

Chúng nó lợi dụng chị thì chị lợi dụng lại. Đời là một sự lợi dụng, em hiểu chưa? Chó đờ thế đấy.

PHI LU (Cầu Bông).— Thưa ông, tôi là nữ phượng chèo nên đi lưu diễn khắp nơi. Ông nói đúng, miệng tôi nói thương lính, yêu lính nhưng thực ra tôi lại yêu Mèo hay già nhân ngãi non vợ chồng với mấy anh chính khứa. Sức mảy mà yêu lính. Yêu lính cho nó mần người đi à. Thương bằng cái lỗ miệng của tôi thôi. Tiền sư cha tôi, tiền sư cha những đờ sư cha tôi.

XỊ PÍCH (Trần Bình Trọng).— Sờ đi có mục này vì chủ nhiệm Minh Võ muốn lảng xờ chị để dịch với kịch sĩ Thẩm Thúy Hằng và Kim Cương. Bây giờ, chị nghĩ, cần chú gì phải dịch với ai. Chị đả đi vào văn học sử, khỏi cần ông Minh Võ lấp ống đờ đờ vào đít chị thôi, chị vẫn phom phom đi vào văn học sử. Chị là đi thật đấy. Cả nước biết chị làm đi. Song chị hành diện hơn những kẻ làm đi... trộm chuyện ghé mớng cho chúng nó sờ để chúng nó bốp thòm.

NGUYỄN LONG (Tối Hát và Nổi).— Nghe nói, Long đầu quân vào Cảnh sát Đả Chiến rồi hả? Tôi mới viết xong vở kịch ký là Thành Thối. Vờ kịch mang tựa «Mùi mắm Tôm», mời Long đến tập gặp nhé!

THẬP THIÊNG (Cầu Đá Nha Trang).— Đời nó thối chị lên nhiều chứ chị nào có ra cái con mẹ gì đâu. Một ngày nào đó, em sẽ gặp một thằng nhà báo và thế là em lên như điều gặp gió.

MARI PHÔI (Gò Vấp).— Chị không muốn em ví chị giống Kim Cương hay Thẩm Thúy Hằng. Chị hắc hơn là cái chác.

THÂN YÊU RA RÍT THẬP THÀNH

(đọc từ số 20)

2.

Tiếng hò hét dưới đường mỗi lúc một ầm ĩ. Dũng không nản được nữa. Anh bắt đầu và bước tới cửa sổ Hàng dầy thép gai đã kéo chặn hai đầu đại lộ. Một toán thanh niên đang la hét, đơ cao tấm biểu ngữ chống chính quyền. Tiếng còi xe chữa lửa rú lên. Mọi người chạy loạn xạ. Mấy anh khách trú kéo vội cửa sắt. Đã một tháng nay ngày nào Saigon cũng chứng kiến từng ấy chuyện. Biểu tình, rượt đuổi. Lính tới chộp lên xe... rồi cứ thế, ngày này như ngày khác, không khí chín dần như chìm trong phần nộ.

Dũng chưa kịp rửa mặt thì Thành và Đại đã ở.

— Thế nào? Cậu sẵn sàng chưa?

Dũng tiếp tục đánh răng. Không đáp. Hai thanh niên tới cửa sổ. Tay họ vung mạnh một nắm truyền đơn. Những tấm giấy rơi tả tơi lên đầu đám đông trên đại lộ. Mấy anh cảnh sát trừng mắt, nhìn lên. Thành đóng cửa. Dũng gắt:

— Các cậu làm thế, cảnh sát lên đây tóm hết sao? Làm ăn cầu thả thế?

— Sơ dèch gì chúng nó. Bắt thì bắt chứ!

Dũng tìm gặp trong lớp bạn trẻ của anh những hành động ồn ào, sôi nổi như vậy. Họ đi tới hiềm nguy như chiếc máy ủi đất. Cả một nguồn sinh lực sôi động, dồn ứ lâu ngày, lúc nào cũng chực trào vọt lên. Chỉ cần một sự khích động khéo léo là đã có khối người đổ ào xuống như giông thác. Mỗi lần nước thác đổ xuống là lời cuốn rúc rưới, cuốn luôn cả người, nhưng đám bùn nhờn ở đáy gần như vẫn tồn tại. Sau chuỗi ngày tham gia vào cuộc đấu tranh, Dũng đã dần dần thấy rõ kết quả đối nghịch đó. Thay vì, phải gột sạch đám

bùn nhờn trong xã hội, các cuộc nổi dậy ồn ào chỉ đưa tới sự đổ vỡ của những tầng băng trên mặt mà không thể nào thấm sâu để tiêu diệt tận đáy những trở lực ngầm ngấm đang đưa dân tộc tới suy vong. Dũng đã đôi lần góp ý kiến. Không ai nghe cả. Chân tay mồm miệng đã thay cho trí óc. Khối cảm đoán ẩn ức, dồn nén lâu ngày chỉ chực nổ để đưa tới tan nát. Người trẻ hôm nay chỉ cần hô dạ, máu lừng. Họ không chỗi nhận sự tính toán. Không chấp nhận viễn kiến. Tất cả phải là hiện thực.

Hiện thực tới mức độ thỏa mãn cảm giác. Khoái chí, thích mắt, bốt ngựa, gậy chân tay, thét đến rách cổ. Đấu tranh trở thành một thứ kích động nhạc ơ ạt và gay cấn. Tất cả những người trầm lặng đều bị coi là hèn nhát. Tất cả những người kinh nghiệm đều bị coi là xuống dốc, lạc hậu. Xã hội đã chuyển từ nhịp ba phong lưu dài các sang nhịp một trống bác ầm ĩ. Giữa thế giới ấy, màu người sáng tạo phải nhường chỗ cho con người hành động, con người hăng máu. Dù thế, Dũng vẫn chưa thấm mệt. Anh muốn dẫn thân. Những bài học ở nhà trường đã không đủ chất men để làm sống trong hồn anh những say sưa cuồng nhiệt của tuổi trẻ. Không như người khác, Dũng không hoạt động để thỏa mãn. Anh muốn tìm kiếm giữa cuộc đời, cuộc đời rất đơ bản này một lý tưởng sống. Anh không muốn vào đời với một lý tưởng vay mượn mà chỉ muốn đi thẳng vào đời để tự tìm lấy một lý tưởng. Chung quanh anh, biết bao đã bị huyền dụ bởi những huyền thoại, những màu người gọi là lý tưởng. Anh đã một lần tin tưởng. Nhưng khi gần họ mà huyền thoại lập tức bị xé rách và để lộ ra cái chân tướng thể thâm của một kẻ tầm thường, một kẻ thế tục. Càng nghĩ, anh càng thương cho những người bán anh đã vào tù ra khám, đã cong lưng làm thang danh vọng cho một bọn ti tiện mà không hay. Họ không thể phân tình vì tự ái đã vượt ve họ quá đáng. Họ không dám chửi nhân sự thật vì họ thẹn với chính mình.

Nhưng không phải tất cả người trẻ đều vô tư và mặc cảm như thế. Có một số có tinh thần khuyếch tả rõ rệt. Trong số này, một phần lớn sinh vào gia đình bị chính quyền khủng bố, họ đã từng tham

gia kháng chiến cứu nước. Những người chống cộng mù quáng đã vì lý do nào đó không phân biệt kháng chiến với cộng sản. Ông Hùng, bạn của ông Phước là một nạn nhân trong trường hợp đó. Năm 1947, ông Hùng, dù theo Phật giáo vẫn không đứng ngoài cuộc cách mạng của toàn dân, chăm dứt chế độ phong kiến và đuổi thực dân ra khỏi đất nước. Năm 1953, sau mười năm trở lại, thực dân cũng phải rời khỏi đất này. Khi ấy ông Hùng đã cùng, một nhóm trí thức ở Huế xuất bản tờ Ngày mai, một tuần báo có xu hướng tranh đấu cho hòa bình, trong cuộc độc lập. Ấy vậy mà khi hiệp định Genève chia đôi đất nước, ông Hùng đã bị chính quyền bắt giam vì tội phá hoại an ninh quốc gia. Ông Hùng là một Phật tử chân chính. Ông là lãnh tụ của một đoàn thể thanh niên Phật giáo có trên mười vạn đoàn viên. Ông không thể là cộng sản. Vợ ông, một công chức cao cấp của chính phủ. Con ông theo học chương trình Pháp.

bỏ cơ hội để nuôi dưỡng tinh thần bất khuất của mình. Cho đến khi, người anh vợ ông bị bạo quyền ám sát bằng cách xô ngã từ trên lầu cao xuống thì lòng căm thù của ông đã hiện thực. Dù vậy, ông là người kín đáo. Mà không khí đảo sao được khi chung quanh ông là đàn mãnh thú chỉ chực để xé ông. Từ đầu cuộc đấu tranh của Phật giáo, ông đã có môi trường hoạt động thích hợp. Không có cuộc xuống đường biểu tình nào mà không có ông. Nên tranh đấu làm cho ông trẻ lại. Ông nuôi một hy vọng đổi thay. Một đổi thay tốt đẹp hơn. Nhưng ông cũng đã thất vọng một phần vì sự kiêu hãnh của một phong trào thiếu tổ chức. Ngay từ khi cuộc đấu tranh khởi diễn, bọn hoạt đầu đã không bỏ lỡ cơ hội. Chúng nhẩy vào, tăng bốc kẻ này, chụp mũ người kia. Đang khi say máu căm thù, mấy ai đủ bình tĩnh để phân biệt. Do đó, số người bị vu khống không phải ít. Số người lưu manh nhờ khéo len lỏi được bỏ quên lại là số đông. Dũng nghĩ

muốn giải tỏa sinh lực, đâm đầu cơ chính trị mới là số nhiều. Vì vậy, dù đã giữ chức vụ cao trong phong trào sinh viên. Dũng vẫn bó tay không ngăn nổi giông thác đổ.

Thành và Đại vẫn đứng đó. Cả hai không nói gì. Dũng cảm thấy dấu hiệu bất mãn ghi lên đôi mắt họ.

Chợt có tiếng chân sầm sập lên thang gác. Dũng nhìn tới. Ba người cảnh sát hiện ra ở đầu cầu thang. Súng lên cò ở tay.

— Ai vừa ném truyền đơn xuống đường?

Thành định bước ra thì Dũng đã nói:

— không có ai cả.

— Tụi tao mới thấy rõ ràng mà?

— Ấy nó treo mái nhà nhẩy sang bên kia rồi.

Hai anh cảnh sát, với tắc trách thường lệ, đe dọa một câu rồi đi xuống.

Thành nói như hét vào tai Dũng:

— Sao mấy hèn thế. Tội ché gì mà không nhận?

Ông là một dân tiêu tư sản chính hiệu. Chính quyền thời đó đã đặt ông trước mũi giáo của họ. Ông trở thành kẻ chống chính quyền bất đắc dĩ. Không thể đứng chung với người quốc gia yêu nước, ông quay về với tâm trạng bi đát của mình. Ông là một nhà văn có ý thức trước vận mệnh của đất nước. Tác phẩm của ông tiếp tục bị cấm. Ông bỏ ra dạy học. Người ta xúi học trò đã đảo ông. Một người yêu nước bị bỏ quên, ông không

ràng, một ngày sắp tới bọn ấy sẽ cướp tất cả để báo hại tất cả.

Ngoài những người chống đối vì hoàn cảnh và lý tưởng còn đa số đều là người thuần hậu. Các thầy sai đầu đánh đó, chẳng hề đầu do. Họ là hạng đạo đức hòa nhiên. Họ không nghĩ nguyên nhân cũng không tìm kết quả. Họ hăng say thể hiện lời dạy bảo của sự phụ một cách thuần thành không vụ lợi. Tuy nhiên, số ấy cũng vẫn ít. Hạng thanh niên hăng máu

Dũng không trả lời vội, Chàng bình tĩnh châm thuốc lá.

Đại lắc đầu:

— Thành nóng quá. Cậu lúc nào cũng ầm ĩ quá.

Dũng nhìn Thành, một cái nhìn vừa đờm vẻ kinh ngạc thêm một ít thương hại. Anh biết Thành không phải là màu người chịu sự tưởng. Thành chỉ thích cãi nhau.

(CÒN NỮA)

ÁNH MẮT TRÔNG THEO

«Em héo tuổi hoa giữa phố phường
Giữa khi cuộc sống phải lên hương
Mà không ám áp niềm tin tưởng
Em ạ ! Nhớ còn anh mến thương.»

ĐOÀN-TRỌNG-THU

Những người bồi thương bọn
lối mồm coi chỉ đuôi lấy lệ. Đôi
khi vô vấp làm đổ vờ chúng mới
cười cười và ăn bạt tai. Ăn xong
chúng đưa cánh tay chùi miệng rồi
lại mon men xí những chai nước
ngọt những ly nước xá xí có ca
còn thừa thức ăn ấy đã nuôi
nhưng trẻ con cầu bơ cầu bất lớn
dần và nổi nhục vờ vĩa hề đã dạy
khôn ra giào quyet đề tranh sống.

Mỗi năm hai bộ quần áo ngắn
cũn cũn hay rộng thùng thình,
những đứa trẻ triển lãm cuộc sống
của chúng. Chẳng ai biết chúng
đã xin quần áo của ai ở đâu.
Chúng thân nhiên sống, hồn
nhiên sống, ban đêm đi coi cạp
cải lương, chớp bóng...

Lớn tới tuổi biết xấu hổ vì châu
chực ăn cơm thừa canh cặn,
những đứa trẻ già từ các quán ăn
nhường chỗ cho bọn nhóc hơn
chúng.

Và chúng thực sự bước xuống
cuộc đời bằng những nghề đánh
giầy móc túi, giữ xe, lau rửa xe.
Những đứa đánh giầy nhập vô xã
hội đánh giầy, có vua, bị thuế hôm
đồ, bàn chải và bị nộp thuế, bị
ruân theo luật của vua đánh giầy.
Trong trái tim mỗi đứa đều có
một ông xếp tàn nhẫn. Chúng tôn
trọng luật hà khắc kỷ luật gấp
ngàn lần chúng ta tôn trọng luật
pháp. Vì xã hội của chúng không
có luật sư và tòa án.

Dậu và những đứa khác nhập
vô xã hội mỗi bọn con gái có xã
hội các. Lại tới một tuổi nào đó,
những đứa trẻ đời nghề. Con trai
làm du đảng, đánh cướp, lớn
làm ma cô. Con gái làm đi, làm
tú bà. Rồi trại tế bần, nhà tù, lục
xi tặng chúng những vết thù.
Những vết thù này hẳn trong tâm
hồn chúng. Đậu chộp miệng.

— Ai bảo mày đại đột, thì
răng chịu khổ.

Hương nuốt nước miếng ực
một cái :

— Em đâu có đại đột, mẹ em
chết không ai coi sóc em.

— Mày bỏ trại ra lộ nên mày
mới gặp mẹ mình.

— Mụ ấy bảo quen mẹ em.

— Thế là mày đại.

Dậu vắn nút lọ thuốc đỏ. Nó
đồ xuống mặt hề :

— Đê tao «xoay» cho mày bộ
quần áo mới,

Hương hớn hờ :

— Thật há aah ?

Dậu đứng dậy :

— Bộ tao xạo à ?

Nó móc túi liệng cái giấy hai
chục còn mới.

— Tao vừa được bạc. Cho
mày đây, cầm lấy mà ăn bánh.

Hương ngần ngại :

— Mụ Hai nghi em dấu tiền,
mụ ấy sẽ đánh em.

— Tao lánh giùm.

— Rồi anh đi, mụ ấy không
tha em.

— Tao lura với mày là hề mụ
«Trùm cốc» đập mày tao sẽ đập
bỏ mẹ con mày cho mày thấy.

Hương cúi xuống nhặt tấm giấy
hai chục. Nó chìa tay, đưa trả
Dậu.

— Anh cất đi.

Dậu mĩa mai :

— Ấu mày chề xôi gấc à ?

— Em không biết ăn gì cả.

— Vậy mày muốn chi.

— Em muốn được về quê em.

— Chắc quê em giờ đây hết
chiến tranh rồi.

Dậu bấu môi.

— Ừ, hết rồi.

— Sao anh biết ?

— Cái gì mà tao chẳng biết.

— Thế anh có biết khi nào
hai bên chết bán nhau không ?

— Biết chứ ?

— Khi nào ?

— Khi nào hai bên hết ghét
nhau ?

— Khi nào hai bên hết ghét
nhau ?

Khi nào hai bên hết bán nhau.

Hương không dám trách Đậu
câu trả lời ám ó của nó : Con
bé gây mặt ra :

— Anh đừng nói rộn em nữa.

Dậu bắt tội nghiệp con bé :

— Nói thiệt, tao đâu có biết
con mẹ gì.

Hương ngáp ngừng :

— Anh cầm lấy tiền đi.

Dậu chộp tấm giấy nhét vào
túi :

— Tao dẫn mày đi ăn mì néh ?

Hương nhặt lọ thuốc đỏ lên :

— Em không thiết ăn gì. Em
nhớ mẹ em lắm. Anh có nhớ mẹ
anh không ?

Dậu nói lảng

— Thôi mày, nhớ vừa vừa
thôi. Mày không thích ăn mì thì
tao đưa mày đi coi chiếu bóng.

Nó sáng giọng :

— Mày không thiết thì kệ mày.
Tao đi đây.

Dậu thọc tay vào túi quần, làm
lủi bủi. Được một quãng nó
quay lại :

— Mai tao mua cho mày bộ
quần áo mới.

Hương không trả lời. Con bé
ngước mắt trông theo Đậu. Nó
định chạy sang bên kia đường hỏi
vài câu. Nghĩ sao con bé đứng
chôn chân trên vỉa hè. Nước mắt
nó ứa ra, chảy vòng xuống mép.

Bốn

Mụ «trùm cốc» ngồi chễm chệ
Bọn nhỏ vây quanh mụ. Buổi chiều
đã hết nắng. Và thành phố chưa

lên đèn. Mụ trùm cốc gọi lên từng
đứa nhỏ như thầy giáo giờ sờ gọi
tên học trò mỗi buổi sáng.

— Hoành !

— Dạ !

— Đủ không ?

— Thừa «má» đủ ạ !

— Dấu đồng nào không ?

Đứa nhỏ lộn đủ mấy cái túi. Nó
vén áo, lật cạp quần, chứng minh

— Đây «má» xét đi.

Mụ «trùm cốc» cười cầu tài :

— Bánh dữ. Mày nuốt bánh
vô bao từ mày thì tao xét thấy mày
nội mày à ?

Hoành chối :

— Con mà ăn một cắc của má.
xe cán chết con.

Mụ trùm cốc cười gần :

— Xe nào cán chết tụi bây.
trời đánh tụi bây không chết nữa
là xe.

Mụ trùm cốc xua tay :

— Cút !

Hoành khép nép :

— Má cho tiền ăn cơm ?

Mụ trùm cốc lơ đi, không
trả lời. Mụ gọi tên đứa khác :

— Liêng !

— Dạ.

— Bữa nay đủ tiền bù năm đồng
hóm qua chứ ?

— Dạ, đủ.

— Sao đủ ?

— Lại con gặp hên.

— Mày làm biếng, thì có Hên
hên tở cha mày ấy. Mai còn thiếu
rán nộp mỗi ngày thêm chục bạc

— Dạ.

— Cút

Mụ trùm cốc gọi tên và thu
tiền và chữ bới luôn miệng. Đó
là thói quen của mụ là luật hề phố.

Không có tình thương lòng đau
xót nhưng đứa trẻ khốn nạn này
được. Nhìn với chó con ché con
để liếm mặt.

Ngọt ngào với chúng, chúng sẽ
lười biếng, không chịu kiếm ăn.

— Hương !

— Dạ.

— Khá không ?

— Thiếu hai đồng, má ạ ! Má
cho con khát tới mai.

— Hừ ngon dữ.

— Con lạy má.

Mụ trùm cốc đập Hương một
cái. Con bé lao đao suýt té bỏ
chống.

Mụ thu tiền những đứa khác.
Khi đã «kết toán» xong, mụ nhét
tiền vào túi, đứng dậy. Thờ hắt
ra; mụ trùm cốc chau vằn :

— Tao rầu thú vị ruột. Bây giờ
cái gì cũng mắc mớ. Thuốc đỏ
mắc, bông gòn mắc, băng mắc,
cơm gạo mắc. Nuôi chúng mày chỉ
tở nhục xác, tốn công. Bộ chúng
mày trường tiền. chúng mày mang
về nhiều lắm hả ? Con đứa này
khất, đứa kia nợ. Chiều nay rán
kiếm thêm mà mua cơm.

Mụ ngoắt tay :

— Con đi ngựa kia !

Hương mon men đến gần :

— Mày «bắt bò» với mấy
thằng mỗi hả ? Tao gặp mày ốm

ấp tụi nó, mày mê tụi nó nên đâm
ra lười biếng.

Không hề Hương phân trần,
mụ trùm cốc dang tay ra tát nó
một cái nầy đem dóm mắt. Mụ túm
tóc Hương, xoắn lại.

Con bé kêu la đau điếng. Mụ
trùm cốc dùng tay phải và vào miệng
Hương. Mụ và mạnh trúng mũi
con bé. Đến nỗi máu mũi nó chảy
ra Mụ dấm nó thùm thụp chần chề
rồi dẩy nó té xuống vỉa hè. Và mụ
chùi tay, bỏ đi. Những đứa nhỏ
«xám xanh mặt, lằng lằng. Chờ
mụ trùm cốc một lúc lâu không trở
lại, chúng mới moi tiền đầu kỹ ở
những chỗ thật kín trong quần áo
rủ nhau đi ăn.

Hương gặm trên vỉa hè khóc
thút thít con bé Tiếng chạy lại
đỡ nó ngồi dậy. Nó trách bạn.

— Thiếu thì dấu làm chi ?

Hương mếu máo :

— Em đâu có dấu.

Tiếng không tin. Nó dục bạn :

— Mày há miệng tao coi !

Hương há hốc miệng, cong cả
lưỡi lên Tiếng vờ vai Hương.

— Vậy sao không nói để tao
bớt mấy đồng cho mày ?

Nó nhấp nháy mắt, bảo Hương :

— Mày coi đây : Tao nghĩ
được cách dấu tiền hay lắm. 10
đồng bạc «ác» năm em ru dưới lưỡi
tao. Sức mấy mụ hay. Bữa nay
tao dấu 2 đồng lạng.

Tiếng lè 2 đồng bạc khỏi miệng
2 miếng lạng canh nghe rõ rệt như
nổi vui mừng của 2 đứa bé.

— Đủ tiền ăn, nghe mày.

Tiếng chế hường :

— Mày ngu thấy mồ. Hôm nào
kiếm dư phải dấu đi mà sai chứ
Tụi nó dấu hết trơn à.. Tao nghĩ
cách dấu bạc tài lắm. đừng nói
cho tụi nó nghe mày. Nếu tao
ngâm đồng năm đồng, được bốn
đồng lạng. Mày coi nè..

Tiếng nhắc hai đồng mười
đồng, há miệng, uống lưỡi lên,
nhét dưới hàm. Rồi nó đưa đầu
lưỡi sát hàm răng, che lấp tiền đi.
Và nói :

— Đây, con mụ sứt mấy mà
khám nổi. Nhớ nó: ít thôi.

Mụ hỏi câu vào đáp câu ấy.

Nó lại lè tiền ra, 2 đứa há hề
vì sự «qua mặt» mụ trùm cốc
những đứa bé nham nhở hay bắt
nạt nó và đồ thừa nó dấu tiền mà
còn con bé tiếng an ủi cố dạy
nó cách «qua mặt» mụ trùm cốc
đưa nó đi ăn còn thằng Đậu hứa
mua cho nó một bộ quần áo mới.

Hương chợt nghĩ tới Đậu
Thằng lỏi hứa sẽ bảo mụ trùm
cốc không đánh đập Hương. Con
bé chả dám tin chuyện này nhưng
nó vẫn chờ đợi. Giá chiều nay
Đậu tận mắt coi mụ trùm cốc xoắn
tóc, và, đập, Hương, chắc chắn
nó sẽ bệnh ực Hương.

— Đi mày, Hương.

— Đi đầu.

— Em không đói.

Thì đi ăn mì: uống nước mía.
Tao đủ tiền bao mày,

Tiếng dều Hương đi. Hai đứa
bá chậm chạp bước trên vỉa hè
Tiếng không hỏi Hương «có đau
không» vì nó đã từng bị ăn đòn.
Đứa nào cũng bị ăn đòn cả. Mụ
trùm cốc không thương xót đứa
nào. Có thân thì rón lo thân, trái
ý mụ, mụ còn túm cổ, dẫn tới bót,
đồ thừa cho tụi ăn cắp tiền của
mụ.

Tiếng sống ở vỉa hè với mụ
trùm cốc mấy năm rồi. Quê nó
gần cầu Bến Lức. Khi nó lớn lên
hỏi bố nó đâu mẹ nó nói bố nó
đi kháng chiến ngoài bưng chết
mất xác từ lâu. Mẹ nó bán khóm
cho hành khách xe đò tại bên đây
cầu Bến Lức. Chẳng biết lính
quynh thế nào, 1 hôm, mẹ nó bị
xe cam không Mỹ cán phọt óc.
Không ai hỏi han gì nó. Con bé
bơ vơ từ đó. Nó theo 1 người
quen về Saigon ở. Người ta hành
hạ nó quá quắt. Tiếng chịu không
thấu. Và nó bỏ chạy trốn đi.

Nó gặp mụ trùm cốc để ăn thân
trong xã hội cóc. Nó khôn ngoan
hơn Hương nên đỡ bị ăn đòn
mà vẫn dấu tiền. «qua mặt» mụ
trùm cốc.

Hai đứa đã bước đi nhanh.
Đền phố thật sáng. Tiếng chiều ý
Hương, không ăn cơm. Nó tới
chỗ nước mía Viên Đông ăn hủ
tíu bò viên và uống nước mía.
Tình cờ hai đứa gặp thằng Đậu
cũng đang ăn hủ tíu. Tiếng bảm
tay Hương, nhỏ nhỏ :

— Mày biết thằng này
không ?

— Biết.

— Nó móc túi người ta đó.

— Đậu có.

— Xi, may ngu thấy mồ. Nó
làm nghề móc túi, tao biết rõ mà.

Dậu cầm cúi ăn, không chú ý
hai đứa ăn mày. Buổi tối những
hàng ăn ở vỉa hè là hàng ăn của
dân áo bần. Khi Đậu buông đũa
với tay kiểng tâm xỉa răng, nó
trông thấy Hương. Đậu tròn mắt :

— Ừ !

Nó mỉm cười :

— Mày đóng «cải lương» với
tao hả ?

Hương tái xanh mặt, run sợ :

— Em vừa bị mụ hai đánh.

Tiếng xía vờ :

— Nó thiếu có hai đồng, Mụ
đập nó chảy máu mồm, không phát
tiền ăn. Tao dấu tiền trốn lốt,
đưa nó đi ăn. Mày đừng có học
lại Đậu nhìn thẳng vào khuôn
mặt Hương. Năm dấu ngón tay
còn hẳn đồ trên má con bé. Đậu
ngâm chiếc tăm, nhai nát bét :

— Đm, con mụ chó đẻ ! Đê
tao ỳnh chết cha nó :

Tiếng cong cớn :

— Làm tàng hoài :

Dậu không thèm đổi co với
Tiếng. Nó bảo Hương.

— Ăn nữa đi, ăn cho căng
bao tử đi, tao trả tiền cho.

Tiếng trề môi :

— Bánh dữ ! Chắc hôm nay
tỏ không trát mày !

THƯƠNG SINH

Tác giả không đọc số báo trước nên không biết ông Dương Hùng Cường đã viết gì trong Giao Chi For Rent. Tuần báo Con Ong vốn neo người. Chỉ có ba mạng: Thương Sinh, Dương Hùng Cường, Lữ Bồ. Thêm chủ tiệm là bốn. Chúng tôi đã phải hóa thân thành những Ma Cao, Bếp Nhỏ, Nà Cầu, Thương Anh, Cường Sinh, Dê Húc Càn để ra cái điều Con Ong phong phú lắm. Sau vụ Vẹm tông đốt nhà, giết người, tác giả (cũng là chủ bút Con Ong) chán nản, kéo dài ngày tháng trên chiếu bạc, không muốn làm Con Ong nên mới xảy ra cái chuyện "xiu khẩu" chuyện CIA!

Khi tác giả gây được tí hứng... chữ bới, đời quật ngã một phát lộn mềo. Và vừa vùng lên, lại bị khủng hoảng gia đình. Bây giờ, tác giả đang sống trong cảnh "bố ở một nơi, con một nơi" rất lâm ly bi đát. Ôi, nghiệp dĩ, quý cụ! Cho nên buồn quá, chẳng muốn viết éch.

Khổ một nỗi, ông Minh Võ cứ bắt viết. Tuần này Vẹm nó lại dở trò phá thối. Dương Hùng Cường cầm trại 100 phần trăm. Lữ Bồ về Huế. Thế là một mình tác giả thao túng Con Ong. Cũng may ông Minh Võ nhanh trí khôn trảm cho một bài Chín Phần Khi! Viết như điên, viết như húc, viết trong sự đau buồn, viết bằng nỗi nhớ ba đứa con nhỏ. Đề tài đâu? Muốn đào mà ông nộ mình lên mà chữ. Ôi, cái nghề viết báo đã kích thế nhân, sao mà nó sót sa đường này. Người cầm bút: cô đơn quá. Tôi muốn chết. Tôi muốn chết. Nhưng tôi cứ phải sống khổ nạn, sống giả tạo bằng năm bảy khuôn mặt. Thì chả còn con mẹ gì nữa.

Tôi sẽ tung hê cả đời tôi, đời một thằng thất học, thất nghiệp, lêu bêu như chó mất chủ từ năm 19 tuổi ở cái miền Nam này, bị đời đá lên đá xuống, cõng ngói ngóp mà vươn lên khỏi vùng như bần. Khi vươn lên nỗi, làm được cho đời mình miếng cơm ngon, tí tiền tiêu cơm thì lại là khi khổ nhất, cô đơn nhất, đau hơn cả những lần bị roi đời quất vào mặt.

Ông Minh Võ ơi.

Giữa cái lúc mà mỗi đêm tôi phải uống ba viên thuốc ngủ để chóng ngủ quên đời thì ông lại cứ bắt tôi viết. Bây giờ, tôi còn cảm hứng gì? Rượu bị bác sĩ cấm uống. Thuốc lá bị bác sĩ cấm hút. Phải chi, mấy hôm trước, cái cuống phổi của tôi nó làm một phát già từ phổi thì tôi đã về nước địa ngục rồi. Tôi dèch muốn về nước thiên đàng. Về nước địa ngục tôi mới được đánh xì phé, nhậu đầm, yêu đương ra rít, mà cóc phải giữ lễ nghĩa trí tín. Ở nước thiên đàng toàn những khuôn mặt cô hồn giả đạo đức. Thánh thiện con mẹ gì. Những ông sư theo Cộng Sản: những ông cha tranh đấu này lừa sẽ đều trở về Cực Lạc và Thiên Đàng. Vậy tôi dèch về Cực Lạc hay Thiên Đàng.

Ông Minh Võ ơi,

Tôi sắp chết. Tôi biết là tôi sắp chết. Ngày tôi ăn hai chén cơm. Tôi tôi ngủ hai tiếng đồng hồ. Tôi phải viết như điên. Thì tôi sẽ chóng chết. Tôi cóc cần. Khi tôi chết, ông có thương sót tôi, có nhè ngay tôi phục vụ ông mỗi tháng bắt mấy chục ngàn, ông hãy chia vui cùng tôi và chúc tôi sớm tiêu dao nơi... hòa ngục, ông nhé! Ông hãy nuôi nấng ba đứa con tôi cho chúng nó nên người.

Ngày chúng nó khôn lớn, ông nhớ cho chúng nó biết bố chúng nó ngày xưa xuất thân từ thùng rác, bố chúng nó thất học, khổ sở từng sông chung với dân đánh

giày, từng giữ xe đạp thuê, từng đi a lô cho gánh xiếc Wong Bang Phu vân vân, nhưng bố chúng nó chưa hề làm một việc gì đốn mạt trừ việc viết báo Con Ong chứ; những thằng khốn lịn. Ông Minh Võ ơi! Tôi viết chúc thư cho ông ngân ấy chữ đó, đủ rồi. Bây giờ tôi phải nén sầu đau, rớt nước mắt, viết Giao Chi For Rent cho ông đây.

○○○○○○

CÔ Thập Thành bỗng thấy một cái gì đau đớn Tại sac ở nhật báo Công Luận, có là trang quốc mẫu Mà ở Con Ong, cô bị đục trắng phờ, tro trụi như những ngọn đời trọc Bình Định, quê hương của những nàng Mẹ Mèo Nô Hair. Trí thức khoa bảng Giao Chi đặt là vô liêm sỉ. Đây, Mèo nó ngang nhiên hỏi đàm với Vẹm, đã thấy anh nào lên tiếng phản đối gì chưa?

Một tên khốn kiếp Trương Đình Dzu có ích lợi gì cho xứ sở này. Nhưng nhà nước cứ lãng nhãng với hắn ta. Báo chí cứ đăng tải tin tức liên quan đến hắn ta. Một típ Trịnh Đình Thảo, kẻ khéo phàn phức từ 1954, làm le huê bình thân Vẹm kéo dài tới nay. Rồi bỏ đi theo Vẹm lập... Mặt Trận! Nhà nước dung túng bọn trí thức chó đẻ. Kết quả, bị chúng nó cắn cào những phát đau điếng.

Khoa bảng for rent! Đúng quá. Hãy làm một phát thanh tra các nhà thuốc tây ở Sài Gòn đi. Có được sĩ không? Làm chó gì có. Các anh học dài người ra để "for rent" cái mãnh bằng được sĩ của các anh mỗi tháng vài chục sấp. Cứ 100 liêm thuốc tây ở Sài Gòn thì có khoảng 80 được sĩ cho thuê bằng.

Những anh lái bán thuốc, mỗi tháng xia vài chục ngàn để làm... được sĩ. Nếu bác sĩ cho toa mà có món thuốc bào chế, đi môn căng mới có tiệm chế thuốc. Và tiệm này dịch thực có được sĩ điều khiển. Những người lao động, cầm toa có món thuốc bào chế tới phác ma xi thường được lái: thuê phác: «Thuốc này hết rồi!» Mẹ kiếp, anh thuê bằng để bán thuốc chế sẵn, anh có phải là được sĩ chó đầu mà anh bào chế thuốc.

Cái tệ trạng được sĩ "for rent" mỗi ngày một đông. Ở Pleiku có nhiều hiệu thuốc tây của các trụ được viên. Một hôm, một em được sĩ lên Pleiku định mở tiệm. Sợ bề nổi, em, các trụ được viên đóng tiền, tháng tháng "for rent" nữ được sĩ cứ phẩy phẩy ở Saigon, tháng tháng lãnh cái măng đa mấy chục ngàn. Ở khắp nơi trên cái lãnh thổ này, chỗ nào có phác ma xi là y rằng chỗ ấy có được sĩ "for rent", Saigon đảo này lớn nhón phác ma xi. "For rent" bằng cũng ha giá rồi. Các nhất là ba chục xấp. Ôi, thế lương. Nền "for rent", chắc chắn, sẽ còn phổ biến dữ dội, mãnh liệt, tàn nhẫn, ác ôn còn đờ.

Cô Thập Thành tự hỏi, ông Trần Lữ Y sao không hỏi thăm sức khỏe những anh được sĩ "for rent" và những anh lái thuốc bỏ tiền ra "for rent" được sĩ? Trí thức ở nước ta nó bần như thế đó. Riêng những anh được sĩ cho thuê bằng thì mặt mũi và lương tâm đáng rửa bằng cái chậu nước của các "chị em ta" ở ngã ba Chuông Chó. Thập Thành, trang quốc mẫu Giao Chi, mẹ đỡ đầu của văn nghệ sĩ tự do, còn muốn suy nghĩ thêm về những chất dơ bẩn trong đầu óc mấy chú được sĩ trẻ tuổi "for rent" hôm nay. Có bằng tác lười:

— Đàn thầy chúng nó, cơ Thức Sinh, Kêu Hách, Tầm Quất, Chồn Lũ còn "for rent" thì chúng nó bắt buộc phải noi gương "for rent". Trách chúng làm chi. Có trách là trách những anh vô... giáo dục đã dèch làm nỗi công việc giáo dục. Khi một chú giáo trưởng tiền lãnh đạo giáo dục, trí thức vô giáo dục hết là phải.

Giữa lúc đó, Ma Cao, nhà báo đang lên lù lù dần xác tới. Cô Thập Thành hỏi:

— Đi đâu đấy?

— Tình hình bắt ổn rồi. Tiền sư cha bọn Vẹm, chúng nó lại lên về biểu diễn trò khi. Đây là cú tông công kiến khởi sắc đợt II.

Cô Thập Thành cười:

— Lại có lý do để một Lực Lượng mới ra đời. Có lẽ, lần này sẽ có một Lực Lượng Tổng Hợp Cứu Nguy và Tự Do Dân Chủ. Vì Mặt Trận Cứu Nguy Dân Tộc Lực Lượng Tự Do Dân Chủ chưa làm được việc gì, lại dè Vẹm nó chơi quân nữa. Do đó, cần có Lực Lượng thứ ba.

Ma Cao chán nản:

— Rồi thứ tư, thứ năm, thứ sáu, thứ bảy là cuộc đời mình... thứ tám!

Thập Thành phẫn khởi:

— Chú đừng bị quan.

Ma Cao hỏi:

— Thưa chị, không bị quan sao được. Bây là lúc ma cô, đi điếm phải lo cho đất nước. Trí thức chúng nó "for rent" tất cả rồi. Đây, chị xem, có tay khoa bảng nào mở mồm phản đối Mỹ khi Mỹ nó một mình ngưng oanh tạc Bắc kỳ Đồ hộ phủ. Rồi một mình nói chuyện hòa đàm với Việt Cộng đâu? Trí thức xứ này, hình như chết hết cả rồi. Những kẻ tài ba cũng chết vì buồn hay đang ở Thượng Viện. Còn bao nhiêu thằng ngu dốt chui hết vào Viện Nhi Đồng Hóa cho nên, đi điếm, ma cô phải gánh vác chuyện sơn hà.

(Kỳ sau tiếp)

coi chừng

mục tiêu chính...

khừa xôi thịt

Đời lưu lạc, giang hồ đẹp hít.

Thế chuyên môn bợ dít vuốt ve.

Lấy tờ giấy bạc ra che.

Muốn ngàn tôi lỗi sẽ về âm ty.

Quảng miếng thịt, chó quy tụ lại.

Thầy khúc xương, quấy phải cũng huê.

Cứt kia chó đã hông chề,

Thịt xương chó há bỏ bê sao đành.

Ăn cho biết mùi tanh máu thịt,

Ăn cho nghe sượng thích ruột rà.

Chó kia sống lẫn người ta,

Người kia sợ chó nhảy ra cắn cắn.

Chó hồng có que hương nhứt định.

Nhưng tình khôn, và nịnh chủ ghé.

Khi mò nó được no nê,

Biểu gì cũng chịu, cũng nghe lời liền.

Biểu trở mặt, Tô Tiên sửa lại

Biểu dè đầu đồng loại nhập chơi.

Biểu dĩa tập mẹ nó coi,

Biểu dĩa ngoạm bỏ cho đời... tặng khen.

Rồi vô ngục, xưng tên thiên hạ,

Đề trần gian tất cả... nề nang

Chó này, là giống chó «ngoan»...

Chỉ cần có được miếng ăn thôi hà (1)

Chẳng biết đến ÔNG CHA nó khổ,

Chẳng nghĩ gì giòng họ bị khinh.

Đời lưu lạc, thói lưu manh,

Cốt mong muốn được riêng mình vinh thân

Như chính khừa, hồng cần Tô Quốc,

Mà chỉ cần bạc cắc vào tay.

Lầm le lấp lửng từng ngày.

Chờ cơ hội tốt trở tài hốt xu.

Được nhắm mở bay vũ ngoại quốc,

Đề cho ai nước mắt nhà tan.

Rồi đây hai chữ VIỆT NAM,

Tương lai con cháu kiếm màn sao ra! 1

o o

Vậy những thứ ta bà lưu lạc,

Xin bước đi chỗ khác «làm ăn»

Đừng mong lên phén làng chúng,

Quân Dân nước Việt sẽ phang gậy giò,

TÚ KHỜ

NÀ CẦU
cầm trong

PHÚ ĐỀ GIAO CHI

GIỚI THIỆU MỘT TUẦN BÁO LỚN, NẶNG HOA TÌNH THƯƠNG

Đón đọc :

Tuần báo HOA TÌNH THƯƠNG

BỘ MỜI SỐ 1

Tờ báo của mọi gia đình Quân Dân

VỚI SỰ ĐÓNG GÓP THƯỜNG XUYÊN CỦA :

- Bà NGUYEN CAO KỶ
- Bà CAO VĂN VIEN
- Bà NGUYỄN VĂN VỸ
- Bà BUI QUANG TRẠCH
- Bà TRẦN VĂN TRỌNG

tức Bà ANH VIỆT

4 TRUYỆN DÀI MỚI NHẤT CỦA :

- MAI THẢO
- NHẢ CÁ
- NGUYỄN MANH CÓN
- THANH TÂM TUYỀN.

THƠ, TRUYỆN CỦA :

★ Viên Linh, Dương Nghiễm Mậu, Nguyễn Xuân Hoàng, Huỳnh Phan Anh, Sơ Đa Hương, Vũ Mai Anh, Nhật Tiến, Nguyễn Quang Miện, Hùng Phong, Hoàng Ngọc Biên, Trần Dạ Từ, Hoàng Ngọc Liên, Hoàng Nguyên, Nguyễn Đình Toàn.

TÌNH CẢNH NHÀ VĂN, NHÀ BÁO 30 NĂM SAU BÀI THƠ SAY CỦA NGUYỄN VĨ

30 năm trước, Nguyễn Vĩ làm báo, viết văn. Tình cảnh của các nhà văn nhà thơ dạo ấy khổ lắm. Lan Khai phải bán hết tủ sách của mình cho đồng nát mà vẫn không đủ tiền về quê làm đám ma cho thân phụ. Tác giả

«CÁI HỘT MẶN», có lần mời Vũ Trọng Phụng, bậc sư tử của thập kỷ Nguyễn hôm nay, đi ăn cơm tây. Tác

giả «SỐ ĐỎ» chưa sót nói : «Đời tôi, nếu mỗi tháng được ăn cơm tây một lần thì đầu đến rồi». Tan Đà phải xem bói để kiếm ăn. Huyền Kiều, Trần Huyền Trân đối đãi người ra. Nguyễn Vĩ, trong cơn say mới phớt ra bài

«CỦI TRƯƠNG TỬU», có đoạn :

- *Chứ như bây giờ là trò chơi*
- Làm báo làm bung chán mở đời*
- Tôi đi che tàn cho lũ ngốc*
- Triết lý con tiêu văn chương cóc.*
- Còn anh bung thũng theo đàn bà*
- Thơ thân kiếm ăn ngay tháng qua*

Và câu đề đời :

— Nhà văn An Nam khổ như chó

Khô hơn chó là tình cảnh của nhà văn, nhà báo hôm nay. Khi tác giả «Con đường» cầm trong tay bức thư của các nữ giáo sinh sự phạm Quy Nhơn xin... tiêu sử để làm trần thuyết tác phẩm thì, Nguyễn Đình Toàn, tác giả «Con đường» đang hốc hác ngồi ăn cơm Giao Chi với Duyên Anh rồi xin Duyên Anh vài xía. Vì mới vô lính, Toàn rách lắm. Toàn nói : «Tiêu sử anh có đoạn này hách nhất thì lại đi nói được!»

KHI NHÀ DÂN BIỂU DƯƠNG VILONG MUỐN CHỨNG TỐ MÌNH CAO NHẤT NƯỚC

Nhà dân biểu Dương Vi Long vừa biểu diễn một màn huê dạng mà người thời nay quen gọi là «quần tử Tàu». Ông Dê Hóa Rồng dùng dùng gửi phát thư cho chủ tịch Hồ Chí Minh Nguyễn Bá Lương, rút tên ra khỏi phái đoàn đi Mèo làm sang tỏ cái lập trường chống Cộng của Giao Chi.

Mẹ anh Dương Vy Long, anh đại bỏ cha đi ấy. Người ta muốn mất ra ứng cử, chỉ hy vọng được hưởng cái sự xuất ngoại mua xì líp, xì chiến và thuốc chơi lâu. Thì anh lại cù, không đi. Kia như ngài tổng thư ký nhật báo Hòa Bình của ông lái pháo Trần Hữu Quỳnh kiêm tổng thư ký Hạ Tá Mạc Giao Phạm nữ Giáo, tác giả những bài thơ thơm nhất nước ký tên Cường Phong trên báo Xây Dựng và những bài thời hài ghê gớm nhất thế giới Đại Cồ Vĩ trên báo Hòa Bình của cha Du, đã cùng đảng Lý Quý Chung du hành hơi kỹ ở các nước Á Châu rất... vô tích sự.

Người ta dềch biết liêm sĩ, anh Dương Vi Long lại dở thói. Cái sự thói của anh đáng giá lắm. Ít ra, trong những tháng vô ngục nhận mình là nhà văn, nhà báo ở Hạ Tá cũng còn có thằng khi khái như Dương Vi Long. Tuy sự khái của anh ư... hăm ba li he quá!

ÔNG DÂN BIỂU LÊ VĂN DIỆN CHƯA ĐƯỢC HÂN HẠNH LÀM TỔNG TRƯỞNG CHI THÔNG TIN

Kính thưa Ông Chủ Nhiệm CON ONG,

Thực tình tôi không nghĩ đến việc cái chính làm gì những màu tin cổ tình, xuyên tạc và sai sự thật đối với tôi. Nhưng vì nhận thấy trong Quý Báo liên tiếp 2 số : 20 và 21 có nêu lên quá trình của tôi nguyên là một Trưởng Chi Thông Tin tại một quận ly ở Quảng Nam nay được may mắn lên làm Chủ Tịch Ủy Ban Thông Tin Chiêu Hồi Hạ Nghị Viện...

Tôi không lấy làm xấu hổ chút nào về cái chức vụ Trưởng Chi Thông Tin nếu có, mà Quý Báo cố ý gán ghép cho tôi. Nhưng tôi rất xấu hổ khi đọc thấy cái tin tức thất thiệt tại một tờ báo đang liên tiếp 2 số. Mọi người đều biết tôi không phải là người gốc Quảng Nam, không

sống một ngày nào và cũng không làm một việc gì ở Tỉnh Quảng Nam.

Hơn nữa, trong quá trình, tôi chưa bao giờ làm Trưởng Chi Thông Tin hoặc bất cứ một Trưởng Chi nào khác; hay nói một cách khắt đúng hơn, tôi chưa hề làm việc trong ngành Thông Tin.

Vì tinh thần thượng tôn sự thật, tôi yêu cầu ông đăng mấy giòng này lên Quý Báo trong số gần nhất để rộng đường dư luận.

Xin chân thành cảm ơn Ông Chủ Nhiệm.

LÊ VĂN DIỆN

Dân Biểu Quốc Hội

Chủ Tịch Ủy Ban Thông Tin Chiêu Hồi
Hạ Nghị Viện

Bức thư trên có ký tên và đóng dấu hiệu đảng hoàng Thưa ông Điện, ông xấu hổ là phải. Với cái dân tộc có 4000 năm văn hiến như Giao Chi ta đã có những thằng ăn tục nói phét, chửi thề, đòi «đánh bỏ mẹ nó đi» ở Hạ Nghị Viện thì có thêm một thằng viết báo xuyên tạc ông, bảo ông làm trưởng chi thông tin, Nà Cầu tưởng cũng chả có gì đáng kể. Bởi vậy, cái quy chế báo chí người ta muốn các ông làm để bỏ tù và phạt tiền báo chí, Nà Cầu nghĩ nó hay lắm. Vì nó là sản phẩm của ông.

Tiền đây, Nà Cầu muốn biết trước khi nhào vào quốc hội, chưa được làm tới trưởng chi thông tin quận ly thì ông đã làm ký gì? Xin ông cho vài giòng tiêu sử để chúng tôi mà kèn ông cho bóng nhoáng.

ÔNG GIÁM NHA KẾ HOẠCH

TỔNG NHA THANH NIÊN NGUYỄN HẢI

Nà Cầu vừa nhận được một lá đơn của nhân viên Tổng Nha Thanh Niên nhờ chuyển cho Tổng thống, Phó Tổng thống, Chủ tịch Thượng, Hạ viện, Thủ tướng, Giám sát viện trưởng, Tổng trưởng quốc phòng tố cáo tội của ông Giám đốc Nguyễn Hải. Theo đơn ông Nguyễn Hải có nhiều tội lắm.

Nà Cầu hứa sẽ chuyển đơn lên 7 tầng quan lớn. Yêu cầu anh em gửi thêm cho 6 bản nữa.

Chủ nhiệm	NGUYỄN VĂN MINH
Chủ bút	THƯƠNG SINH
Thư ký tòa soạn	DƯƠNG HÙNG CƯỜNG
Ngân phiếu đề tên	NGUYỄN VĂN MINH
Thư từ, bài vở đề tên	THƯƠNG SINH

In tại nhà in riêng CON ONG
số 101 Võ Tánh Saigon

Hãy đón đọc :

NGÀY XƯA CÒN BÉ

DUYÊN-ANH

★ Một tiểu thuyết đẹp như mộng ước

★ Một tiểu thuyết về học trò cho học trò đọc.

ĐỜI MỚI

ẤN LOÁT TRANG TRỌNG

280 VINH VIỄN SAIGON — XUẤT BẢN VÀ TỔNG PHÁT HÀNH